

AZ Gittik Uz Gittik

ÖN SÖZ

İnsan doğası karşısında hiçbir güç duramadığı içindir ki gerçekliğin sınırları, uçsuz bucaksız hayal dünyamız ve merakımızın itici gücüyle eski zamanlardan beri hep aşıl gelmiştir.

Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana hayallerimizin semalarında seyahat ederiz. Zaman, mekân ve kişi olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok hayal ürünlerimizin olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bu sonsuz âlemin çeşitliliği asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri için bir ab-ı hayat olmuştur.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri renk renk masallarını bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerimle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Padişahın Perileri

Evvel zaman iken, deve tellal iken saksığan berber iken... Ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken. İp koptu, beşik devrildi. Anam kaptı maşayı, babam kaptı meşeyi, döndürdüler dört köşeyi. Dar attım kendimi dışarı... Kaç kaçmaz mısın? Vardım bir pazara. Bir at aldım dorudur diye. Bineyim dedim, at bir tekme salladı bana geri dur diye... Padişahın topları ateşe başladı. Topladım gülleleri cebime koydum darıdır diye. Tozu dumana kattım, Edirne'ye yettim. Selimiye minarelerini belime soktum borudur diye. Yakaladılar beni tımarhaneye attılar delidir diye. Babamdan haber geldi, onun eski huyudur diye. Bereket inandılar, tutup beni saldılar. Neyse uzatmayalım, masala başlayalım...

Bir zamanlar bir saray varmış. Saray Kaf Dağı'nın eteğindeymiş. Bu saraya da zenginiyle fakiriyle ama mutlu insanlar varmış. Bir de o sarayın cesur mu cesur, zeki mi zeki, adaletli mi adaletli bir Padişah varmış. Bu Padişah Bekir, aynı zamanda cömert ve yardımsevermiş. Padişah Bekir, halkının daha mutlu daha huzurlu olması için perilerle anlaşma yapmış. Bu anlaşma zenginlinin fazla malını fakire vermesi ve malını veren zenginlere mutluluk, koruma ve verdiği malın misliyle mal

fakirlere de mutluluk ve koruma verirmiş. Bunun karşılığında periler halkın sevgisini ve minnettarlığını istemiş. Çünkü onları ayakta tutan buymuş. Padişah Bekir anlaşmayı halkına açıklamış. Halkı memnuniyetle kabul etmiş. Saray yıllar boyu mutlu kalmış. Herkes birbirine yardım eder. Yedikleri içtikleri ayrı gitmezmiş. Bu duruma perilerde çok mutluymuş. Onlar zenginlerin malını ölçer ve belli bir oranını ihtiyaç sahipliğine göre Padişah aracılığıyla fakire verilirmiş.

Bu mutlu hayat yıllarca devam etmiş, ta ki zenginler açgözlülük yapana kadar. Zenginler perilerin mallarına karışmasına onları dolandırdıklarını düşünüp onlardan nefret etmişler. Bu nefret tüm halka sıçramış, isyan çıkartmışlar ve Padişah Bekir'i bu kuralı kaldırmaya zorlamışlar ve perilerin bir daha mallarına karışmasına engel olmuşlar. Padişah Bekir, bu duruma çok üzölmüş. Periler hasta olmuş, halka yardım edecek güçleri kalmamış.

Yıllar yine geçer ama bu sefer fakirlik, sefalet, mutsuzluklar içinde geçmiş yıllar. Halk akıllanmış ama iş işten geçmiş. Padişah vefat etmiş. Tahta, oğlu Melih geçmiş. Padişah Bekir, ölmeden önce oğluna bir vasiyetinin yazdığı bir kâğıt bırakmış. Bu kâğıtta: "Oğul, bu hayattaki benim son isteğimdir. Oğul, halk sefalet içindedir, periler gitti gideli. Periler hastadır. Evleri olan Kaf Dağı'na çekilmişler. Onları güçlü kılan

insanların sevgisidir. İnsanlar yaptıklarına bir süre sonra pişman olacak ve senden yardım bekleyeceklerdir. Onlara çare, perileri geri döndürmekten ve bunun için de perilere sevginizi belli etmekten geçer. Bunu yapmanın tek yolu Kaf Dağı'nın zirvesinde otuz üç gün boyunca onlara yaptıklarına pişman olduklarına belli edecek şekilde yalvarıp yakarmak gerekir. Halkın pişman olup kapına dayandıklarında bunu onlara söyle, onlar ikna olacaktır. Başarılar dilerim. Padişah Bekir

Okuyalı bir hafta geçmeden halk saray kapısına dayanmış ve yardım dilenmiş. Padişah, babasının vasiyetini aynısını halka bildirmiş. Çaresiz halk, hemen kabul etmiş ve ertesi gün, gün ağarmadan dağın tepesine yolculuğa başlamışlar. Dağın başına vardıklarında otuz üç günlük yakarış başlamış.

Aradan otuz üç gün geçmiş. Periler saraya geri dönmüş yine eski sisteme geçilmiş. İnsanlar hiç olmadığı kadar mutlu, hiç olmadığı kadar zengin olmuş. Artık sarayda fakir kalmamış. Periler kendilerini hiç olmadığı kadar iyi hissetmiş ve yeni evlerini bu saray olarak kabul etmişler. Herkes mutlu, herkes huzurlu ve zengin olmuş. Bu, sonsuza dek böyle sürmüştü.

Cemal SARI

Farecik Kedi ve Köpek

Kalabalık şehirdeki evlerin birinde bir farecik yaşarmış. Bu farecik ev sahibini rahatsız etmeden mutlu mesut yaşıyormuş. Yine de ev sahibi onun gibi mutlu değilmiş. Farecikten korkan genç kadın, eve bir kedi almış. Farecik bu kediden çok korkmuş. Kedi fareciğin bu korkusunu fark ettiğinde keyiflenmiş. Onu bu yolla kullanabileceğini düşünmüş.

Bir gün farecik yiyecek bulmak için deliğinden çıktığında kedi önüne çıkmış. Farecik kediyi görünce donakalmış. Kedi sinsi bir ifadeyle gülerek:

-Merhaba ufaklık, demiş. Farecik cevap vermemiş. Tir tir titriyormuş.

-Seninle bir anlaşma yapalım, demiş. Bu dünyadaki en cesur, en güçlü canlı benim. Eğer sözümden çıkmazsan seni yemem.

Farecik kedinin söylediklerini kabul etmiş. Onu gözünde çok büyütüyormuş ve hemen ona inanmış. Böylece kedi, fareye istediği her şeyi yaptırmaya başlamış. Ta ki ev sahibi kadın eve bir de köpek getirene kadar. Gelen köpek, gerçekten çok büyükmüş. Kedi onu görünce dolabın üstüne saklanmış. Köpektен öyle korkmuş ki fareciğin yanında olduğunu unutmuş.

Farecik, kediye çok şaşırmış. Onun çok cesur olduğunu düşündüğünden köpeğin ondan korkacağını düşünmüştü. Biraz sonra köpek onun yanına gelmiş:

-Selam farecik! Sen de mi burada yaşıyorsun? Ben de artık buradayım. Umarım iyi arkadaş oluruz!

Farecik, köpeğin arkadaş canlısı tavrından çok hoşlanmış. Ona hemen ısınmış.

Gün geçtikçe kediyle olan bağı tamamen kopmuş çünkü kedi, köpekten dolayı fareciğin yanına gelip ondan bir şeyler isteyemiyormuş. Kedi bu durumdan iyice rahatsız olduğu bir gün evden kaçmış. Farecik düşünmüş. O, kediden çok korkmuştu, kedi ise köpekten. Yine de onun korkusu, farecik ve köpeğin arkadaşlığını etkilememişti. Herkesin korkuları olabilirmiş. Kimse kimseden üstün değilmiş.

-Zayıf taraflarımızın olması bizi güçsüz kılmaz. Zayıflıklarımız güçlü yönlerimizle dengelenir, dedi köpek pencereden farecikle birlikte bakınırken.

Dürdane OĞUZ

Sadık Köpek ve İki Yüzlü Kurt

Wilson Aile Çiftliğinde soğuk bir gecede bir kurt çiftliğe sessizce yaklaşmış. Kurt o kadar temkinli bir şekilde geliyormuş ki kimse onu fark etmemiş. Aslında onu fark etmemelerinin önemli bir sebebi de saatin geç olması ve çiftlikteki herkesin uyumasıymış. Bir kişi hariç: Sadık Köpek Muro.

Kurt, kimsenin onu fark etmediğini düşünürken Muro'nun ona doğru baktığını fark etmiş. Bu işi bu yöntemle başaramayacağını anlayan İki Yüzlü Kurt Bite, Muro ile iş birliği yapmayı düşünmüştü. “Nasıl da, onu da bir şekilde ekip afiyetle yerim şu kuzuları!” diye düşünmüştü. Bite, aklından bunları geçirirken fark etmeden köpeğin çok yakınına geldiğini görmüştü. Şimdi, planını uygulamaya geçirmenin tam sırasıymış: “Merhabalar! Benim adım Bite seninkisi nedir?” demiş kurt. “Benim adım Muro, üzgünüm ama bu çiftliğe daha fazla yaklaşamazsın.” demiş köpek. “Neden? Benim kimseye bir zararım dokunmaz ki!” diye karşılık vermiş kurt. “Sizin doğanızda var bu, koyun gördüğünüz zaman saldırmadan edemezsiniz. Üzgünüm ama bu çiftlik bana emanet. O yüzden lütfen daha fazla yaklaşma.” diye biraz üzüntülü biraz da gururlu bir şekilde ekleme yapmış köpek.

“O zaman şöyle bir şey yapmaya ne dersin? Sen çiftliğin kapısını bana bir aç da birlikte yiyelim şu kuzuları ama onları yemeden önce benim evime götürmemiz gerek, böylece onları yarına saklayıp yarın yiyebiliriz.” deyip planını uygulamaya başlamış kurt. “Üzgünüm ama asla görevime ve sahibime ihanet edemem!” demiş köpek sinirle. “Sürüden birkaç koyun ayrılrsa sahibin fark etmez ki!” demiş kurt hayal kırıklığıyla. “Sana böyle bir görev emanet edilseydi ve birisi gelip görevini yarım yamalak bırakıp görev ihlali yapmanı söyleseydi, sen ne karşılık verirdin?” diye sormuş köpek akıllıca bir hamle yaparak. “Öyle şey olur mu? Ona kızardım ve tamamen karşı çıkardım!” demiş kurt, köpeğin tuzağını fark edip onu köşeye kısırmaya çalışarak. “O zaman neden aynı şeyi bana yapmaya çalışıyorsun?” diye sormuş köpek, ana fikrinin kurdu etkilediğini düşünerek. “Sayende hatamın farkına vardım, teşekkür ederim. Ben de sizin çiftlikte görev almak isterim. Yanıma birkaç kuzu ver de onları otlamaya çıkartayım. Saat geç olabilir ama en azından kendimi böyle kanıtlayabilirim.” demiş kurt gülmemeye çalışarak. “Ama senin kuzuları yemeyeceğini nereden bilebilirim ki?” demiş köpek, kafası gerçekten karışmış. “O zaman birlikte gidelim hem sen de böylece ikna olabilirsin!” demiş kurt, planını başarıya ulaştırmak üzere olduğunu düşünerek.

“Üzgünüm ama ne olursa olsun, sahibimin izni olmadan görev yerimi terk edemem!” demiş köpek. “Senin görevin de konuşmaların da limiti aştı Muro!” demiş kurt ve tam köpeğin üzerine atlayacakken Bay Wilson silahıyla kurdu vurmuş.

Günler sonra Muro olayın gerçek yüzünü o sırada ağaçlarda onları izleyen baykuşlardan öğrenmiş: Meğerse sahibi olayın başından beri onları izliyormuş. Kurdu vurmak için silahını alıp gelirken, Muro ile kurdun konuşmalarına tanık olmuş ve köpeğini test etmek istemiş. Olayın sonunda kurt tam Muro 'ya saldıracakken Bay Wilson Muro 'nun sadakatinden ve emeklerinden dolayı onu tebrik etmiş ve bu yüzden de kurt ona bir şey yapmadan hemen önce kurdu vurmuş.

Eren Deniz ŞANLI

Yılan ve Sincap

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Cinler cirit oynarmış eski hamam içinde. Hamamcının taşı yok oduncunun baltası yok. Arap bacı hamama girer, koltuğunda bohçası yok. Handadır handa Bostan'a gider manda. Mandayı kestik etini yedik. Dişimizin kavuğuna yetmedi.

Hayvanat bahçesinde yaşayan bir sincap ve yılan varmış. Sincap, çok sinirli ve insanlardan bıkmış bir haldeymiş çünkü her gün ziyarete gelen insanlar onunla uğraşmış. Bir sürü fotoğrafını çekip gidermiş. Yılan ise aç ve avını beklermiş. Bir gün yılan kafesinin kapısını açık buluncaya direkt kendini dışarı atmış. Zaten aç olduğu için hemen hayvanat bahçesine ziyarete gelen insanlara saldırmaya başlamış. İnsanlar çok korkmuş. Herkes bir o tarafa bir bu tarafa koşuşturmaya, kaçmaya başlamış. Sincap tüm bu olanlara sessiz kalmış. Aslında yardım etmek de istememiş. Çünkü çoğu insanın yaptığı kötülüklerden sonra onlara kin beslemiş. Fakat bir küçük çocuk sincabın aç olduğu bir zamanda onu beslemişti ve yılan da tam o çocuğa saldırmak üzereymiş. Bunu gören sincap her ne kadar insanları sevmese de bu onun yapmak zorunda olduğu

göreviymiş. Sincap, hemen kafesinden çıkmış ve yılan çocuğa zarar vermeden hemen yılanı yakalayıp öldürmüştü. Böylece çocuk kurtulmuş.

Gökten üç elma düşmüş: Biri bu masalı anlatana, biri bu masalı yazana biri de bu masalı dinleyene.

Bu masaldan çıkaracak olduğumuz ders, yapılan iyilik hiçbir zaman karşılıksız kalmaz.

Bennu ERTEM

Kaplumbağa ve Evi

Kaplumbağaları bilirsiniz, evlerini sırtlarında taşırlar. Bir zamanlar evini sırtında taşımaktan nefret eden bir kaplumbağa varmış. Bu kaplumbağa sürekli evini sırtında taşımaktan yakınır, şikâyet edermiş. Kaplumbağanın iki tane arkadaşı varmış. Kelebek ve tırtıl. Kaplumbağa bu iki arkadaşını çok severmiş. Bir gün yine bu üç arkadaş nehir kıyısında oturuyormuş. Kaplumbağa yine her zamanki gibi yakınmaya başlamış:

—Keşke böyle ağır ve gereksiz bir kabuğa sahip olmasaydım. Kelebek :

—Bence kendine haksızlık ediyorsun kaplumbağa. Tırtıl:

—Bence de kelebek haklı, evinin sırtında olması kötü bir şey değil. Kaplumbağa :

—Tamam, evimi sırtımda taşımayı kabullendim ama bari sizinki gibi renkli, desenli bir evim olsaydı.

Tırtıl ve kelebek bir süre düşündükten sonra akıllarına bir fikir gelmiş ve kelebek konuşmaya başlamış: “Derenin arkasındaki ormanda ressam bir tavşan arkadaşımız var istersen kabuğunu o renklendirip şekillendirebilir.”

Bu fikir kaplumbağanın çok hoşuna gitmiş ve hemen tavşanın evine doğru yol almışlar.

Sonunda tavşanın evine varmışlar ve tavşan, kaplumbağanın istediği gibi rengârenk ve şekilli bir kabuk yapmış. Kaplumbağa bu yeni hâlini çok beğenmiş ve tavşana teşekkür edip evlerine gitmek üzere yola koyulmuşlar. Yolda giderken çok şiddetli, fırtınalı bir yağmura yakalanmışlar ve kaplumbağanın bütün boyası bozulmuş fakat evini sırtında taşıdığından dolayı yağmurdan hiç etkilenmemiş.

Arkadaşlarının fırtınadan ve yağmurdan çok etkilenip perişan olduklarını gören kaplumbağa, evinin sırtında taşımanın bazı konularda önemli olduğunu anlamış ve bir daha asla şikayet edip yakınmamış.

Ceren ÖZTÜRK

Kayıp Kitap

*Dört bacım olsa yeryüzünde, hiçbirinin olmasa dünya
gözünde. Dört yiğit kardeşim olsa dört saray kurdursam dağ
üzerinde... Vah
neyleyim yürekte var,
elde yok... Böyle olsa
balsa da bir araya
gelse. Görmemişin bir
oğlu, kör Memiş'in bir
kızı doğsa seyreyle sen
gümbürtüyü. İyisi mi
köşkü sarayı bir yana,
kurmayı kuruntuyu
öbür yana bırakalım da
Biz kendi ocağımızın
başına oturup, kendi masalımızı anlatalım...*

*Çok çok uzak diyarlarda Sakız adında bir kız yaşarmış.
Sakız, kısa sarı saçlı, kömür gibi gözlü, şirin mi şirin bir kızmış.
Sakız dedesiyle birlikte küçük bir ahşap evde kalıyormuş.
Dedesini çok seviyor, ona her zaman yardım ediyormuş. Dedesi
yaşlı olduğu için yanında birinin olmasına ihtiyacı varmış. Yüzü*

kırışık, beyaz saçlı, kısa boylu, ton ton bir dedeymiş. Dedesi de torunuyla birlikte yaşamaktan çok mutluymuş.

Gel zaman git zaman Sakız'a bir mektup gelmiş. Sakız mektubu aldığı gibi koşa koşa koltuğuna oturmuş, heyecanlı bir şekilde mektubu açıp okumaya başlamış. Çok sevdiği bir arkadaşının Sakız'a ihtiyacı varmış. Sakız aceleyle mektubu okuyup bitirmiş. Mektupta şunlar yazıyormuş: "Merhaba Sakız, ben Doruk. Geçmişe gidip büyük dedeme ait olan bir şeyi almam gerek bana yardım edebilir misin?" Sakız, bu mektubu hemen dedesine göstermiş. Dedesi kesinlikle yardım etmesini söylemiş. Sakız da gitmeyi çok istiyormuş ama aklına takılan bir şey varmış. Eğer giderse dedesine kimin bakacağını düşünüp duruyormuş. Eline bir kâğıt kalem alıp yazmaya başlamış ve durumunu Doruk'a anlatmış. Doruk siyah saçlı, siyah gözlü, iyi kalpli bir çocukmuş. Mektubu alan Doruk, düşününce onlarda kalabileceği fikrine varmış. Bu sırada Sakız sabırsızlıkla Doruk'tan cevap bekliyormuş.

Doruk mektubu Sakız'a göndermiş. Sakız mektuba çok sevinmiş. Dedesine anlatmış. Dedesi de torununu çok sevdiği için onu kıramayıp kabul etmiş. Ertesi gün Sakız, dedesiyle birlikte Dorukların evine gitmiş. Dedesi eşyalarını yerleştirmiş ve Sakız ile Doruk'ta gitmek için hazırlanmış. Dorukların bahçesindeki kapıdan geçip iki yüz yıl öncesine gitmişler.

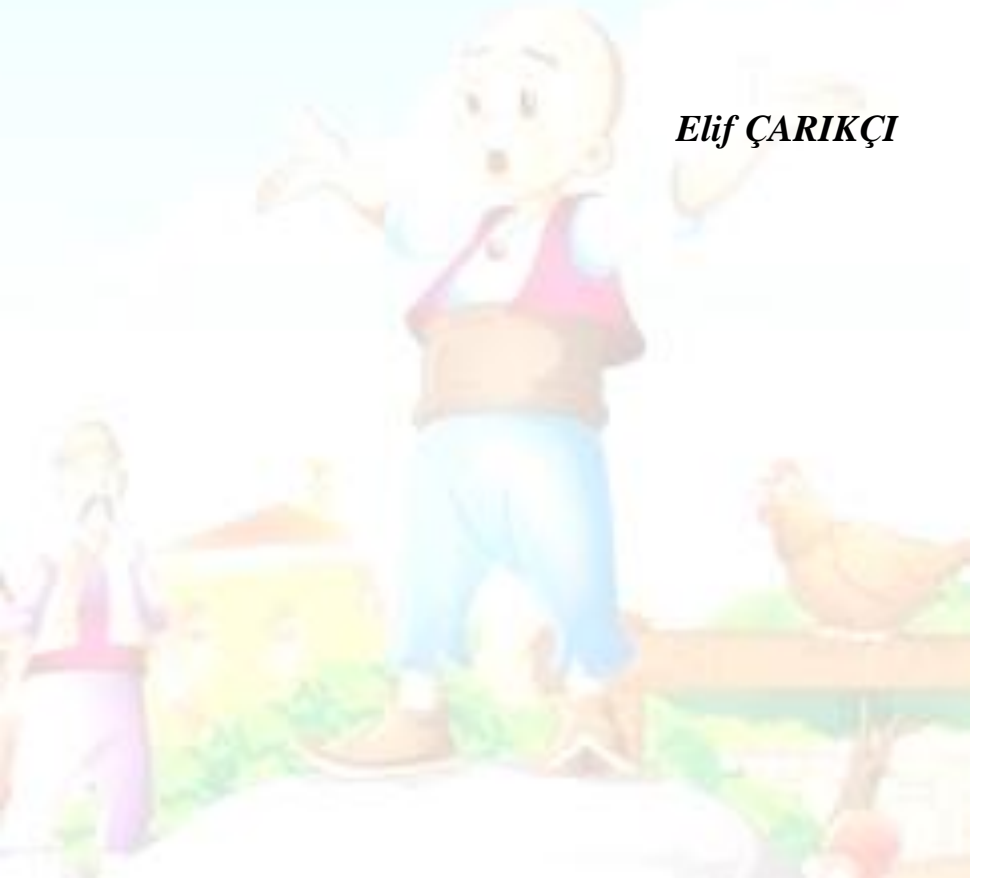
Burda hayat çok farklıymış. Etraftaki insanların kıyafetleri çok değişikmiş. Doruk, elindeki haritadan gitmeleri gereken yere bakmış. Yürüyerek iki günde anca varabilirlermiş. Etrafta araba aramışlar ama bulamamışlar. Develer ve at arabalarından başka araç yokmuş. Develerin sahibi olan adamla konuşmaya gitmişler. Adam onlara develerin saatlik beş altın olduğunu söyleyince ne yapacaklarını bilememişler. Sakız ve Doruk'un elinde ne altın ne de para yokmuş. Yapacak bir şey bulamayıp yola koyulmuşlar. Dere tepe düz gitmişler. Altı saat aralıksız yürümüşler ve bitkin düşmüşler. Daha fazla dayanacak güçleri kalmamış. Bir taşın üstüne oturup dinlenmeye karar vermişler. Tam o sırada oradan geçen bir peri onlara yardım etmek istediğini söylemiş. Çok şaşırılmışlar ve çok sevinmişler. Peri ikisini de kanatlarına alıp gidecekleri yere kadar götürmüş ve bırakmış. Çok teşekkür etmişler.

Doruk, bir binanın önündekeyken "Buraya girmemiz gerek!" demiş. Birlikte içeri girmişler. Burda Doruk'un büyük dedesinin çok değerli bir kitabı varmış. Hemen kütüphaneye bölümüne gidip kitabı aramaya başlamışlar. Sakız bir kitap bulmuş ve çok dikkatini çekmiş. Doruk'a göstermiş. Doruk kitabı eline alıp "Bulmuşsun, bulmuşsun!" diye bağırmış. Sakız bunu duyduğuna çok sevinmiş. Kitabı alıp evlerine geri dönmüşler. Sakız, Dorukların evinden dedesini alıp birlikte eve

dönmüş.

Yaşadıklarını dedesine anlatmış ve onun nasıl olduğunu sormuş. Dedesi gayet güzel ve rahat geçtiğini söylemiş. İki de mutlu mesut yaşamışlar. Sizin de Sakız ve dedesi gibi bir ömür mutlu mesut yaşamanız dileğiyle...

Elif ÇARIKÇI

Beyaz Atlı Prens

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken... Bir varmış bir yokmuş... Masalın yalanı mı olurmuş. O yalan bu yalan, fili yuttu yılan... Bu da mı yalan? Derken sabahleyin erken, keçiler koyunlar tıraş ederken, tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken, çıkmış bir kocakarı ortaya... En sonunda açmış ağzını yummuş gözünü. Bir laf etmiş, bir laf etmiş... Bakalım ne laflar etmiş...

Uzaklarda iki dağın arkasında bir ülke varmış. Bu ülkenin kralı dünyadaki tüm krallardan daha güçlü, daha cesur ve daha akıllıymış. Krallın zeki, doğayı ve hayvanları seven, güzeller güzeli bir kızı varmış. Prenses o kadar güzelmiş ki tüm prensler ve diğer erkekler onunla evlenmek istermiş. Prenses ise sevdiği kişiyle evlenmek istiyormuş. Kralın en güvendiği ve tüm işlerinde fikrini aldığı vezirde prensesle evlenmek istiyormuş ama onu sevmiyormuş. Sadece kralın yerine geçmek ve daha zengin olmak istiyormuş. Kral vezire saraylar, altınlar ve tarlalar vermiş ama vezir hep daha fazlasını istemiş.

Bir gün kral ve vezir yanlarına birkaç asker almış ve birlikte avlanmaya gitmişler. Prenses babasıyla gitmek

istememiş ve sarayda kalmış. Prenses sarayda sıkılmış ve bahçeye inmeye karar vermiş. Prenses küçüklüğünden beri sarayın bahçesinde olan ağacın yanına yaklaşmış. Prenses yaklaşır yaklaşmaz ağaç dallarından birini uzatmış. Ağaç, prensesi en yüksek dalına oturtmuş ve ona manzarayı göstermiş. Vezir avlanırken ormanın içinde gözden kaybolmuş çünkü ormanın içinden saraya giden yolu aramaya başlamış. Vezir zar zor yolu bulmuş ve saraya doğru yol almış, saraya geldiğinde gizlice prensesin yanına gitmiş. Prensese onu babasına götürmek için geldiğini söylemiş. Prenses, buna inanmış ve duyar duymaz mutluluktan havalara uçmuş, çabucak hazırlanmış ve vezirle saraydan çıkmış.

Vezir, prensesi babasının yanına götürmek yerine onu küçük bir kulübeye götürmüştü ve prensesi kulübeye kapatmış. Prenses ne olduğunun farkına varamadan kapana kısılmış. Hava kararmaya başlamış. Prenses yatağın üzerine oturup ağlamaya başlamış. Prenses ağlamaya başlayınca masanın üzerinde duran kırmızı gül, prensese, “Lütfen ağlama küçük kız!” demiş. Prenses, gülü kucığına almış ve ona olanları anlatmış. Gül, prensese bu olayı ancak gündüz çözebileceklerini söylemiş. Gül, prensese bir masal anlatmaya başlamış. Prenses masal başlar başlamaz yorgunluktan ve üzüntüden hemen uyumuştü.

Sabah olduğunda gl, prensesi uyandırmış. Gl, prensese dikenlerinden biriyle kapıyı aabileceklerini söylemiş. Prenses glden bir diken koparmış ve kapının kilidine sokmuş. Prenses bir süre sonra kapıyı amayı başarmış. Kral bu sırada avdan dönmüş ama kızını bulamamış ve ülkenin dört bir yanına haber salmış. Vezir, planı anlaşılmasın diye kralın yanından ayrılamamış. Prenses kapıyı atıktan sonra gl kucağına almış ve hemen kulübeden uzaklaşmış. Bir süre koşmuş sonunda karşısına birisi çıkmış. Bu kişi ülkelerine bir süre kalmaya gelen komşu ülkenin prensiyymiş. Prenses prensi karşısında görür görmez kalbi hızla atmaya başlamış. Prenses saraya gitmesi gerektiğini ve kralın kızı olduğunu söylemiş. Prens, prensese inanmış ve onu atının arkasına almış ve saraya doğru gitmişler.

Prens ve prenses saraya gelmişler. Prenses, babasına sarılmış ve bir süre hasret gidermişler. Kral prensese neler olduğunu sormuş. Prenses vezirin planını anlatmış ve kurtarıcısının komşu ülkenin prensi olduğunu söylemiş. Kral, veziri zindana attırmış ve prene kızını bulduğu için onun bir dileğini gerçekleştireceğini söylemiş. Prens, krala kızıyla evlenmek istediğini söylemiş. Kral bunu duyunca sinirlenmiş. Prenses, babasını sakinleştirmiş ve ona prensle evlenmek istediğini söylemiş. Kral buna şaşırmış çünkü prenses şimdiye

kadar kimseye böyle duygular hissetmemiş. Kral, kızına kıyamamış ve onların evliliğine onay vermiş.

Vezir zindanlarda çürümüş ve bir kuru ekmeğe muhtaç kalmış. Gül sarayın bahçesine ağacın yanına ekilmiş. Prens ve prenses evlenmiş ve sonsuza kadar mutlu bir hayat yaşamışlar. Onlar ermiş muradına, biz çikalım kerevetine.

Gizem GÜVEN

Fare ve Ayı

Bir zamanlar küçük bir fare varmış. Bir mandıranın arka bölümünde bir delikte yaşarmış. Bu fare çok tembelmiş, bütün gün yatarmış, hiç iş yapmazmış, ailesi bu duruma çok üzülürmüş. İşe gidip para kazanıp yemek alması gerekirmiş ama o asla çalışmayı kabul etmezmiş. Acıktığında hırsızlık yoluyla karnını doyururmuş. Kaldığı mandıranın sahibi bir ayıymış ve bir kaç kez onu mandırasından peynir çalarken görmüş fakat fare her seferinde kaçmış.

Bir gün yine ayı fareyi peynir çalarken görmüş. Bu sefer kaçamamış yakalanmış. Ayı çok sinirliymiş. Onu kafese kapatmış ve öldürmeyi planlıyormuş. Bunu duyan fare, ayıya yalvarmaya başlamış onun yanında çalışıp şu ana kadar yediği bütün peynirlerin parasını ödeyeceğini söylemiş. Ayı da merhamet etmiş ve farenin teklifini kabul etmiş.

Fare çalışmış ve yediği peynirleri ödemiş. Ayı da çok iyi olduğu için ona her gün üç öğün peynir vermiş. Fare, ömrünün sonuna kadar orda çalışmış hem para kazanmış hem de karnını doyurmuş. Bir daha da hırsızlık yapmamış.

Serra ÖZMEN

Tilki ve Sincap

Çok eskiden ormanların birinde kurnaz mı kurnaz bir tilki varmış. Bu tilki her gün birilerini kandırmayı çok severmiş.

Günlerden bir gün, bir sincap yavrularına yemek götürüyormuş. Tilki, sincabın götürdüğü yemekleri gözüne kestirmiş fakat bu sincap yemekleri konusunda oldukça dikkatliymiş. Tilki, sincabı oyalayıp yemeğini çalmak istemiş. Sincap ise tilkinin kurnazlık yapıp kendisinden yemeğini çalacağını sezmiş. Sincap, hemen yemeklerini gömmüş ve tilkiyi kandırmak için ise içinde yemek olmayan çukurlar kazmış. Tilki gelmiş ve demiş ki:

- Sincap kardeş ağaçkakan seni çağırıyor.

Sincap:

-Hemen gidiyorum, teşekkür ederim tilki, demiş.

Tilki, sincabı kandırmayı başarmış ve hemen sincabın içinde yemek olmayan çukurlarını aramaya başlamış. Sincap hemen geri dönmüş ve tilkiyi yakalamış. Sincap demiş ki:

- Tilki neden herkesi kandırıp bir şeylerini çalıyorsun?

Tilki:

-Çünkü ben tilkiyim.

Sincap:

- Avcı nanca al bilse ayı onca yol bilir

Tilki hatasını anlamış ve bir daha kurnazlık yapıp başka hayvanların bir şeylerini çalmayacağına söz vermiş.

Erim AÇIKGÖZ

Tahtın Varisi

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde ormanın birinde kudretli bir aslan kral yaşamış. Bu aslan kral o kadar kudretliymiş ki tek pençe hareketiyle bir ağacı yere devirebilirmiş. Bu aslan kralın dört oğlu varmış ve oğullarının hepsi de birbirinden cesurmuş.

Gel zaman git zaman bizim aslan kral yaşlanmış. Artık o eski gücü kalmamış. Bu yüzden tahta oğullarından birini geçirmek istemiş fakat oğulları, baba sen tahttan inersen biz mahvoluruz, dese de kral dinlememiş ve tahta kimin layık olduğunu görmek için bir test hazırlamış. Bu testin içinde güçlerini, karar verme kapasitelerini, sorunlarla başa çıkma yöntemlerinin doğruluklarını test edecek altı adet parkur hazırlamış ve oğullarını yanına çağırarak başlamış anlatmaya:

-Evet, oğullarım bildiğiniz üzere ben artık yaşlandım ve tahta birinizi geçirmeliyim ama geçireceğim kişinin hem tahta layık olmasını hem de diğer kardeşleri tarafından saygı görmesini isterim. Bu yüzden bir test hazırladım ve daha fazla beklemeden bu testi yapmak isterim. İlk test fiziksel olarak ne kadar güçlü olduğunuzu ölçecek. İlk testiniz başlamıştır.

Bu dört oğul ilk testi zor da olsa geçmişler, sıra ikinci teste gelmiş. İkinci test sorunlarla başa çıkma testiymiş, bu testide zorlanarak geçmişler bu şekilde 3. 4. 5. testleri de geçmişler fakat son testi yani altıncı testi bir türlü geçemeyip bir bir vazgeçmişler fakat en küçük oğlu hariç, yapamasa da pes etmemiş. Babası pes etmemesinden dolayı onu kral yapmak istese de sonuçta testi geçememiş.

Herkes ne yapacağını düşünürken en küçük oğlanın aklına müthiş bir fikir gelmiş ve derhal en büyük abisinin yanına gidip fikrini söylemiş. Bu fikir abisinin çok hoşuna gitmiş ve planı uygulamaya başlamışlar plan ise tek iken geçemedikleri testleri beraberce gemekmiş. Bütün kardeşler bir araya gelip testleri ve en önemlisi altıncı testi geçmişler.

Babaları, testleri bu şekilde birlik ve beraberlik içinde geçtiklerini görünce çok sevinmiş ve hepsine krallıkta bir mevki vermiş ve kendi aralarından seçtikleri en büyük kardeşi de kral yapmışlar ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar.

İbrahim Efehan ALKIş

Yaşlı Adam

Bir varmış , bir yokmuş. Evvel saman içinde, kalbur saman içinde... Bir zamanlar sokakta yaşayan fakir, yaşlı bir adam varmış. Bu adam ne yaparsa yapsın bütün işleri ters gidiyormuş. Bu adamın bir de hayırsız kardeşi varmış. Kardeşi çok zenginmiş. İsteddiği her şeyi alacak paraya sahipmiş ama kardeşine hiç destek olmuyormuş. Bu yaşlı adamın tek bir arkadaşı varmış o da köpeğiymiş.

Yaşlı adamın kardeşi bir gün ona ormanda bir ev vermeyi teklif etmiş. Yaşlı adam da kalacak yeri olmadığı için kabul etmiş ve tek arkadaşı olan köpeğiyle eve yerleşmişler. Aradan aylar geçmiş, yaşlı adamla köpeği otururken kapı çalmış. Yaşlı adam kapıyı açmaya gitmiş ve ne görsün evin gerçek sahibi dev gelmiş ve yaşlı adama yumruk atıp, “Siz kim oluyorsunuz da benim evimde kalıyorsunuz?” demiş. Yaşlı adamın köpeği deve saldırmaya başlamış. Çok büyük kavga etmişler ve dev köpeği öldürmüştü. Bunu gören yaşlı adam hemen bayılmış. Gözlerini açtığıında hastanedeymiş ve durumu kötüymiş. O gün ölen köpeğine söz vermiş: “İlerde çok zengin olacağım.” demiş.

Aradan zaman geçmiş ve yaşlı adam hastaneden çıkmış fakat hiç parası yokmuş. Hemen gidip bir işe girmiş. İşten kazandığı ilk parayla gidip piyango bileti almış ve şansını oradan kullanacağını düşünmüş. Aylarca beklemiş ve kazananın açıklanacağı gün gelmiş. Yaşlı adam da ne görsün kazanan kişi kendisiymiş.

Yaşlı adam böylelikle zengin olmuş ve kendine yeni bir hayat kurmuş. Fakat iki yıl sonra bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş.

Kağan ÇAĞLAR

Köylüler ve Devler

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, cinler cirit oynarken, eski hamam içinde... Köyün birinde garip bir oğlan yaşarmış. Bu oğlanın ismi Mehmet'miş. Mehmet, köydeki diğer çocukların da yaptığı gibi anne ve babasına yardım eder arkadaşlarıyla oyun oynar dururmuş.

Bu köyün yakınlarında yaşayan devler köyden tehdit ile her ay yemek alırlarmış. Bu şekilde yıllarca hayatlarına devam etmişler. Bu sırada bizim Mehmet kendine yeni bir köpek arkadaş bulup köyün her sorununa yardım eder olmuş. Bir sorun çıktığında herkes hemen Mehmet'i arar olmuş.

Devlere yemek vermekten sıkılan köylüler artık devlere yemek vermemek istemeye başlamışlar. Yemek verme günü yaklaştığında herkesin içine bir korku sarmış. Öyle böyle zaman geçmiş gitmiş devler ile karşılaşma günü gelmiş. Bu sefer tüm halk devler ile buluşulan mekâna gelmiş. Devler her zamanki gibi saatler önce buluştukları yere gelmişler, halkı bekliyorlarmış. Devler, köylülere bakıp ellerinde yemek olmadığını görünce garipsemişler. Halk önceden aralarında devlerle konuşması için birini seçmişler. Bu kişi bizim yardımsever Mehmet'miş. Mehmet bir adım öne

çıkıp: "Bundan sonra size yemek vermeyeceğiz yetti artık." demiş. İlk başta devler köylülerin şaka yaptığını düşünüp kendi aralarında gülmüşler. Bir süre sonra şaka yapmadıklarını anlayıp onlara bir ay süre daha vermişler, eğer bir ay sonra yine yemek getirmezler ise köyü başlarına yıkacaklarını söylemişler.

Köylü halk yemek vermemekte ısrarcıymış ve hemen köyün etrafına savunma için sur çekmişler, köyden seçilerek alınan okçular koymuşlar. Kral, bunun devleri tutmak için yeterli olacağını düşünmüş fakat Mehmet bunu yeterli olmayacağını biliyormuş. Hemen kralın yanına gidip konuşmuş da konuşmuş. Kral, Mehmet'i hiç ciddiye almamış. Mehmet, bu durum üzerine köpeği ile her gün devler için çalışma yapmış, köy etrafına kendi savunmalarını gizli bir şekilde koymaya başlamış. Sur ile köy arasına büyük çukurlar kazmış, kap kalın ipleri gerdirip gerdirip her yere koymuşlar.

O gün gelmiş devler yine buluştukları yere gelmişler ve beklemeye başlamışlar. Uzun süre bekleyen devler köylülerin gelmediğini görünce çok sinirlenmişler ve hemen sinirli bir şekilde köye doğru yol almışlar. Onları bekleyen köy ve Mehmet'te harekete geçmişler. Devler yaklaşırken okçular onları vurmaya baş fakat bir işe yaramadığını görünce hepsi kaçmışlar. Devler surları ezip geçmişler. Halk çok

endişelenmiş herkes ne yapacağını bilemez olmuş. Surları geçen devlerden birinin ayağı çukura basmış bunun ardından yere yıkılmış o yere yıkılınca arkasından gelen bir kaç dev daha yere yıkılmış ve hiç biri ayağa kalkamaz olmuş. Çukura ve yere yıkılan devlere takılmayanlar ise kap kalın ipleri görmeyip hepsine takılmışlar. Böylece bütün devler yerle bir olmuş. Bütün köylü halk bir anda bağırmış çağırılmış, devler köye bir şey yapamadığı için çok mutlu olmuşlar.

Herkes Mehmet'i tebrik ediyormuş Kal ise Mehmet'in bu davranışı üzerine onu ödüllendirerek madalya takmış. Devlerden bir kaçı bir süre sonra yarı baygın bir şekilde ayağa kalkmış. Ayağa kalkan dev, köylüleri ve Mehmet'i küçümsedikleri için herkesten tek tek devler adına özür dilemişler ve köylü halk onların özrünü kabul etmiş. Yerde yatan devleri ise sürükleye sürükleye evlerine kadar götürmüşler.

Bundan sonra devler kendi yemeklerini kendileri yapamaya başlamış hatta köy ile paylaşmışlar. Köylüler de devler kendilerinin yemeklerini paylaştıkları için onlar da yemeklerini paylaşmak istemişler. Böylece hem köylüler hem de devler sonsuza kadar mutlu mutlu yaşamışlar.

Mustafa SOLMAZ

Kedi ve Liderlik

Çiftliğin birinde bir hayvan topluluğu yaşarmış. Bu hayvanların kendi aralarında kurdukları bir düzen varmış. Hayvanlar bu düzende yıllardır yaşıyorlarmış. Çiftliği yöneten aslan işleri çok iyi götürüyormuş. Çiftlikte bir sürü grup varmış. Bunlardan biri de kedinin grubuymuş.

Çiftliğe ilk geldiklerinden beri kedi ve grubunun dostluğu asla bozulmamış. Bu grup işlerini yıllardır çok iyi yapıyorlarmış ve çiftlikteki en popüler grupmuş. Grupta kedi, kurt, panda ve kertenkele varmış. Son zamanlarda grupta bazı çatlaklar oluşmaya başlamış kavgalar oluyormuş, özellikle kedi ve kertenkele arasında. Kertenkele ve maymun bir anda yakın arkadaş olmuşlar ve kedi bundan çok rahatsız olmuş. Kertenkele, maymunun grupta yaptıkları işlere yardım etmesini istiyormuş ama kedi onu gölgede bırakmasından korkuyormuş. Kedi, kertenkeleyle konuşmaya karar vermiş: “O bizimle birlikte olamaz.” demiş. “Nedenmiş o. Sadece bize yardım edecek ne var bunda.” demiş kertenkele ve yaşananlara bozulmuş. “Artık bu böyle olmayacak ben çiftlikten gitmeye karar verdim, siz de benimle gelir misiniz? “ diye sormuş, kedi dışındaki diğer arkadaşlarına. “Kediyi yalnız mı bırakacağız

bu çok acımasızca olur.” demiş panda. “Asıl kedinin bize yaptıkları acımasızca, o çok bencil sadece kendini düşünüyor.” demiş kertenkele.

Bu sırada çiftliğin geri kalanında da bazı sorunlar çıkmış. Çiftliğin başına, aslanın yerine köpek geçmiş. Aslan artık yaşlandığını düşünüyor. Birkaç ay sonra kış ayının başlarında grup çiftlikten ayrılmışlar ve bunu kediye söylememişler bile. Kedi onları beklemiş beklemiş beklemiş... ama onlar gelmemişler. Kedi kendini çok yalnız hissediyormuş ve: “Artık hiçbir şey yapamayacağım.” diyormuş. Çiftlikteki diğer hayvanlar destek çıkıyormuş ona.

Bir süre sonra kedi, kendini toparlayıp işlerinin başına geçmiş. Çalışmak iyi gelmiş ona. Çiftliği yavaş yavaş toparlıyormuş. Artık, köpekten daha fazla iş yapıyormuş. Bunu diğer hayvanlarda fark etmiş. O yüzden kediyi lider yapmaya karar vermişler. Kedi buna sevinmiş. Daha çok çalışmış, çiftlikte her şey normale dönmüş.

Demek ki ne olursa olsun ümitsizliğe düşmememiz gerekir.

İrem ERSİN

Söz

Bir dünya varmış çocuğum. Cadıların iyisi, kötüsü bulunan, hayvanların konuştuğu, çeşitli mucizelerle dolu bir dünya... Bu dünyada bir köy varmış çocuğum. Açlığın kol gezdiği, tarlaları verimsiz, mutsuz köylülerden oluşan bir köy... Bu köyde yaşıyormuş bizim Salih. Fakirhane evinde tek başına açlıkla mücadele ederek yaşarmış.

Her gün giydiği giysisini giymiş ve evinden dışarı çıkmış. Tarladan kazandığı bir altınla manava gidip yiyecek bir şeyler almaya çıkmış. Yol uzunmuş etrafta konuşacak birilerini aramış fakat kimseyi bulamamış. Cebindeki altınla yırtık pırtık giysisiyle yolda yürürken bir papağan çıkagelmiş.

— Ooooo Salih Bey, sonunda bu yola düştün ha? Cebine bir şeyler girdi sonunda demek Salih Bey.

— Papağan, dalga geçip durma benimle git başımdan. Zaten aç olduğum sinirliyim sana patlamayım.

Papağan keyfi yerinde bir şekilde konuşmasına devam etmiş:

— Aman be Salih, sana da hiçbir şey denmiyor ha. Ne zaman yanına gelsek kızılıyorsun. Hiç mutlu olduğun an yok mu senin?

Salih, yaklaşık 6,7 saniye düşünüp cevap vermiş:

— Benim mutlu olacağım tek an zengin olduğum andır.

Papağan kahkahayı patlatmış:

— Tek mutluluk para mı Salih Bey? Hiç diğer şeylerden zevk almaz mısın sen?

— Para olunca diğer şeyler de geliyor işte papağan.

Salih, manava yaklaşmış ve 2,3 sebze seçerken papağan konuşmaya başlamış:

— Her şeye yetecek kadar altının olsa ne yapardın

Salih?

Salih, meyveleri sepete koyup yola devam etmiş. Ardından papağanın sorusunu uzun uzun düşünmüş:

— Yani sen böyle deyince bir an afalladım. Her halde kendime yeterince şeyi aldıktan sonra köydeki açlığı bitirirdim. Yazık onlar da çok mutsuz.

— Hmm aferin, yardımseverlik iyidir Salih. Bana da altın kaplama yem getirirsin belki ha?

Salih, ilk defa papağanla konuşurken bu cümlesine tebessüm etmiş.

Aradan aylar geçmiş. Salih'in her ay yaptığı klasik bir şeymiş bu. Kazandığı bir altını alıp manava gidermiş. Fakat ilk defa o yolda farklı bir şey yaşanmış. Önünde bir cadı belirivermiş.

— Adınız Salih miydi?

Salih şaşırarak yanıt vermiş:

— *Evet ama siz benim adımı nereden biliyorsunuz?*

— *Bir kuş kulağıma fısıldadı. Duydum ki köyün ve sen açsınız, fakirsiniz ve mutsuzsunuz. Bu duyduklarım doğru mu?*

Salih, gerçekleri tekrardan duyunca üzülmüş ve konuşmaya devam etmiş:

— *Evet cadı, doğru.*

— *Şanlısın kötü bir cadıya denk gelmedin Salih. Senden bir söz isteyeceğim ve karşılığında güzel bir ödül vereceğim.*

— *Sözünüz nedir?*

Cadı, Salih'in sorusunu cevaplamaadan önce asasıyla ocağını dikmiş ve mor karışım fokur fokur kaynamaya başlamış.

— *Eğer köyündeki açlığı durduracağına söz verirsen hem sana hem de köyüne yetecek bol miktarda altın vereceğim.*

Salih, şaşkın şaşkın cadıya bakmış.

— *Cadı, sana söz veriyorum köydeki açlığı durduracağım.*

Salih, bir anda rüyadan uyanmış. Çocuk ,yüzündeki şaşkınlıkla yanıt vermiş:

— *Ne yani? Tüm hepsi rüya mıydı sadece?*

Teyze, çocuğa sus işaretini yapmış ve okumaya devam etmiş.

Salih uykusundan uyandığında yoğun göz damlalarıyla mutfağının kapısını açmış ve o da ne? Kapıyı açar açmaz

odadaki tüm altınlar yüzüne püskürmüş.

— *Rüya değilmiş! Değilmiş! Aman Allah'ım bunca altınla ilk ne yapacağım şimdi?*

İlk işi papağanı ödüllendirip altından kafes yaptırmış ve altın kaplama yem yaptırmış. Uzakta olan krallıktan eşyalar getirtmiş. Evini yıktırıp devasa güzel yeni bir ev yaptırmış. Ardından evine aşçı almış ve kırk bir çeşit yemek malzemesi almış. Ahır yaptırmış. İçine beyaz bir at koymuş. Çeşit çeşit giysiler giymiş.

Salih, aşçısının hazırladığı meyve tabağını yerken papağan heyecanlı bir şekilde konuşmaya başlamış:

— *E, madem atını da aldığına göre hadi köylülere yemek dağıtmayla başlayalım bugün Salih. Sonra evlerini yenileriz. Verimli topraklara ekinleri biçeriz. Vaktimiz bol ama bir an önce başlasak iyi olacak.*

Salih, ağzındaki üzümü yavaşça yutkunmuş. Unutmuş. Diğer köylülere de yardım etmesi gerekiyormuş. O kadar çok kendisine vakit ayırmış ki diğer köylüleri unutmuş. Evindeki altın deposuna bakmış. Tüm köylülere yetecek ucu ucuna altın kalmış. Eğer kendisi harcamaya devam ederse köylülere bir şey kalmayacakmış. Papağan hâlâ cümlesine yanıt alamamış.

— *Eee haydi Salih Bey, tembellik yapmayın, bugün iş günü, haydi.*

Salih buna pek niyetli değilmiş:

— Hayır papağan ben ilk kararım dan vazgeçtim. Evime sanat eseri almak istiyorum. O altınları orada değerlendireceğim.

Papağan şaşkınlık içerisinde Salih'e bakiyormuş:

— Salih sen delirdin mi? Bir söz verdin sen. Sözünde dur. Nereden geldiğini unutma Salih.

— Nereden geldiğimin bir önemi var mı papağan? Hayatta şimdiye yönelmek daha mantıklı değil mi? Sen de krallar gibi yaşıyorsun. Ne bu sinir?

— Yaşıyorum ama bir söz sayesinde yaşıyorum. Bu bencilliğe katlanamam.

Papağan, altın kafesi açmış ve pencereden uçup gitmiş. Salih bunu çok önemsememiş ve meyve tabağındakileri yemeye devam etmiş. Ta ki o geceye kadar. Salih, kuş tüyünden yastığına kafasını koymuşken etrafi mor dumanlar sarmış. Cadı asasıyla Salih'i drtmiş. Uykulu gözlerle cadıya bakmış ve onun konuşmasını beklemiş.

— Bugün köyde açlıktan ölen ocuk gördüm Salih. Ailesi yardım çığlıkları atıyordu ama sen o sırada ziyafet ekiyordun.

— Belli bir süre sonra onlara da yardım ederim cadı, merak etme.

Cadı öfkeyle köpürmüş. Asasını yere vurarak devam etmiş:

— Ama kulağıma kuş öyle fısıldamadı Salih? Söz varsa ödül var lakin söz yoksa ödülü de unut Salih.

Mor dumanlar siyaha dönüşmüş ve cadı ortadan kaybolmuş.

Salih duman kokularıyla rüyasından uyanmış. Mutfakta aşçısı yokmuş. Şiddetle körüklenen ateş varmış. Ahırında atı yokmuş. Şiddetle körüklenen ateş varmış. Apar topar evinden kaçmış Salih. Yoğun göz damlalarıyla evine bakıyormuş.

Tekrardan göz yaşlarıyla bir rüyadan daha uyanmış. Eski bir ev. Yatağın yanında yırtık pırtık bir giysi ve masada duran bir altın... Salih neye üzüleceğine şaşırmış. Art arda çok olay yaşamış. O an istediği tek şey boğazını rahatsız eden susuzlukmuş. Su içmek için mutfağın kapısını açtığında O da ne? Yüzüne tekrardan altınlar püskürmüş. Fakat kapıda bir not asılı. Notta aynen şu yazıyormuş: Herkes 2. Şansı hak eder Salih.

Teyze, kitabın son cümlesini de okuduktan sonra mişıl mişıl uyuyan çocuğa bir öpücük kondurmuş. Yavaşça battaniesini örtmüş. Kim bilir? Belki kız rüyasından uyanıp mutfağa gittiğinde yüzüne altınlar püskürür.

Kerem KAHVECİ

Cennette Gökyüzü Kapısı

Biz aslında kocaman bir aileyiz. Hepimiz birbirinden güzel ve birbirinden marifetliyiz. Ormanın tüm güzelliklerinin farkında olup bunları hep değerlendiririz lakin benim hepsinden tek bir farkım var, bu ormanın kralı olmak. Evet, işte o benim, ben Aslan Zeze. Ne olursa olsun hep bu orman için çalışır didinirim. Sadece ben değil herkes hem bu orman hem de kendileri için çalışırlar. Arılar kovan yaparlar, kuşlar yerdeki dalları toplayıp kendilerine ve yavrularına yuva yaparlar, sincaplar ağaç kavuklarından kendilerine ev yaparlar ve bu sayede ağaç kavukları da temiz kalmış olur falan filan. Tam da bahsettiğim gibi işte hepimiz birbirimizi çeşitli yollarla destekleyip dengeleriz.

Bu orman tam birbirine kenetlenmiş canlılardan oluşuyor. Birbirinden güzel çiçekler bile her gün onlardan bal toplamak için gelen arılara gülümsüyor. Güneşin doğuşuyla aydınlanıyoruz hepimiz.

Buraya kadar her şey çok güzeldi aslında, yeryüzünün cennetiydi bu orman. Ta ki her gün bu ormanı en ince ayrıntısını incelediğim tepenin yandığına şahit oluncaya kadar. Benim yardımcım olan Kumru Çaç a bir gün ansızın yanıma

geldi: “Zeze Zeze, kalkmalısın! Ormanımızı ziyarete gelmişler, buralarda ilk kez gördüğüm canlılar bunlar. Bir şeyler konuşuyorlar ve cidden tuhaf varlıklar, hatta ellerinde bir makine var. Hiçbir şey anlamadım Zeze, ya zarar verirlerse bize, hadi kalk bakmalıyız.” Ben çok telaşlanmıştım çünkü yakınımızdaki ormanlardan hep böyle duyular alıyordum, maalesef bütün tabiatlarını yok ettiler ve kötü son işte Sen anla. Sonra Çaç’ayla yakınlarına gittik. Benden korktular fakat tam Çaç’a’nın da dediği gibi ellerindeki makineyle bizim fotoğrafımızı çektiler. Korktuğum gibi oldu tam da. Bunlar “insan”dı.

Çaç’a’ya bir şey söylemedim çünkü çok korkmuştu. Sadece izledim onları zaten sabah olmuştu. Yine ormanın cennetliği duruyordu ama huzuru bozulmuştu, Çaç’a, çoktan haberi uçurmuştu tüm ormana. Ben de korkmadım değildi ama sadece keşfe çıkmış gibi gözükiyorlardı. Bir saatten sonra da gözükiyorlardı ortalıkta zaten. Ama gece öyle bir şeye uyandık ki... Sanki bu cennet cehennem gibi alevlere gömüldü. O ağaç kavukları kahramanlarıyla küle büründü, orman kırmızı bir havaya kaplandı ve ateşler yükseliyordu. Çok direndik günlerce, bir tek benim izlediğim tepe... Bir orası kalmıştı ve hayattaydım mucizevi bir şekilde. Yaşayan bir ölüden farkım yoktu. Sadece bir kere güvenmek istedim bu insanlara. Sadece

bir kere... Ansızın bir gece beni de yakaladı bu yangın ama benim zaten içim yanıyordu, ben zaten o yangının tam ortasıydım. Sadece canım acıyarak küllerimin gökyüzüne çıktığını hissettim.

Dostum, bu gökyüzü çok farklı bir dünyaymış. Sana bunları buradan anlatıyorum ama bizim hakkımızı arayan insanlara da şahit olduk burdan. Aynı, insanların birbirlerine yaptığı hataya düştük: Yanlış kişilere güvenmek... Yeryüzünün cennetinin kapısını kapattılar üstümüze lakin şimdi ise gökyüzünün cennet kapısından girdik içeri, sizleri bekliyoruz. Çok sıkı sarılmak için...

Yağmur Cansu AYANDIN

Kürdan Kız

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mungır sallarken...

Zamanın birinde Kürdan kız varmış. O kadar zayıfmış ki adeta kürdandan farkı yokmuş. Bu yüzden bu kıza Kürdan kız derlermiş. Kürdan kız zayıf olmasının yanında bir o kadar da güzelmiş. Sarı saçlı, mavi gözlü, uzun boylu, yüzü bebek yüzü gibiymiş. Çiçek toplamayı, çimenlerde arkadaşlarıyla kitap okumayı, piknik yapmayı, arkadaşlarıyla oyunlar oynamayı çok severmiş. Kürdan kız küçük bir yerde yaşadığı için sınıfları çok kalabalık değilmiş. Kimse istemese de kurt da onlarla eğitim alıyormuş. Kürdan kız hariç kimse kurt ile konuşmazmış. Kürdan kız kurda çok üzülmüş, o yüzden onunla konuşur, onunla oyun oynarmış. Kürdan kız ile kurdun evleri çok yakınmış bu yüzden okula beraber gidip, gelirlermiş. Annesi kurt ile arkadaş olmasına çok kızıyormuş.

Bir gün okulda bir gezi düzenlenecekmış, çiçek tarlasında piknik yapacaklarmış. Serviste Kürdan kızın yanına kurt oturmuş, bir anda sormadan oturunca çok şaşırılmış. Günden güne kurdun ilgileri Kürdan kıza karşı çok değişmiş.

Daha samimi, daha yakın davranmaya başlamış. Kürdan kızın arkadaşları bu durumu fark etmişler. Kürdan kızı uyarmak istemişler ve ona demişler ki:

-Canım arkadaşım seni bir konuda uyarmak istiyorum. Kurdu sana davranışları normal bir arkadaş gibi değil, sen bunun farkında mısın? Çünkü kurdu tanıyorsun eskiden nasıl kötülükler yaptı. Bence kurt seni arkadaş olarak görmüyor. Ben seni sevdiğim ve sana zarar gelmesini istemediğim için seni uyarmak istedim.

-Bence siz çok önyargılı davranıyorsunuz kurda karşı. Her insan hata yapar ve insanlar değişir.

-Sen kendi ağzınla söylüyorsun insanlar değişir diye. Evet, insanlar değişir ama farkındaysan o bir insan değil.

-Bu söylediğin çok yanlış. O bizim arkadaşımız. Bence ilk önce kendi davranışlarınıza dikkat edin.

Kurt, Kürdan kızdaki hoşlanıyormuş. Aslında Kürdan kızın arkadaşları doğru tahmin etmişlerdi. Kurt plan yapmıştı ve bu yaptığı plan çok güzel bir şekilde ilerliyormuş. İlk amacı kendini acındırıp, Kürdan kızla arkadaş olmuştuk ve bunu da başarmış. Şimdi Kürdan kıza daha samimi davranarak kendini belli etmeye çalışacakmış.

Arkadaşları Kürdan kız için endişeleniyorlarmış ve bu yüzden annesi ile konuşmaya karar vermişler. Okul çıkışı

toplanyıp hep beraber onların evine gideceklermiş. Biri de Kürdan kızı takip edecekmiş. Eve giderse onu oyalayacakmış. Hemen okul biter bitmez ışık hızıyla sınıftan çıkmışlar ve ışık hızıyla Kürdan kızın evine gitmişler. Kapıyı çalmışlar ve kapıyı annesi açıp demiş ki:

-A çocuklar hangi rüzgar attı sizi buraya?

-Biz buraya size bir konudan bahsetmek için geldik.

-Girin çocuklar içeri dışarda kalmayın.

-Çok zamanınızı almak istemiyorum ayrıca bizim de çok zamanımız olmadığı için direk konuya giriyorum. Biliyorsunuz ki bizim sınıfımızda sizin de komşunuz olan kurt var. Bizim sınıfımızda hatta bu köyde kızınız hariç onu seven ve hiçbir arkadaşı yok. Kürdan kıza, kurt ilk kendini acındırды daha sonra Kürdan kız ona acıdı ve ona yakın davranmaya başladı, sonra arkadaş oldular. Ama şimdi kurdun amacı değişti. Kurt Kürdan kızdan hoşlanıyor. Biliyorsunuz ki kurt bir kızdan hoşlanmıştı ve bir daha o kızdan haber alınamadı ve bunu hepimiz çok iyi biliyoruz ki kız onu reddedince büyük ihtimalle zavallı kızı yedi. Biz Kürdan kızın başına bunların gelmesini istemiyoruz. Onu çok seviyoruz. Onunla konuştuk ama o bizi dinlemiyor. Sizin de bunlardan haberinizin olmasını istedik belki sizi dinler veya belki bir önlem alabilirsiniz.

-Ben de az çok biliyordum fakat bu kadar ayrıntılı ve kurdun duygularından haberim yoktu. Ben sadece çok yakın arkadaşlar zannediyordum. Bana haber verdiğiniz için çok teşekkür ederim kızlar.

Kızlar evden gittikten iki dakika sonra Kürdan kız eve gelmiş ve annesi:

-Kızım seninle konuşmak istediğim bir konu var. Biraz konuşabilir miyiz?

-Elbette anneciğim.

-Belki konuşacağım konuyu az çok tahmin etmişsinizdir. Kızım bizi yanlış anlama, biz senin sadece iyiliğini istiyoruz. Sana zarar gelmesinden korkuyoruz. Ben senin annenim beni biraz seviyorsan lütfen kurda karşı dikkatli ol. Sana karşı ilgi duyuyor. Belki sen farkında değilsindir ama dışardan bakıldığında belli oluyor. Senin fark etmemen normal. Çünkü sen onu arkadaşın olarak görüyorsun. Bana sorarsan bu durumu anlamak için onunla konuşmalısın. Biliyorsun ki hâlâ zavallı kızdan haber alınamıyor sen de onun gibi olmak istemezsin değil mi kızım?

-Tamam anneciğim, yarın bu durumu Kurt ile konuşacağım.

Kürdan kız, sabah erkenden okula gelmiş. Normalde kurt ile gelirmiş. Sonra diğer arkadaşları gelmiş ve en sonda da

kurt gelmiş. Kurt çok üzgün görünüyormuş. Kürdan kız yanına gidip ne olduğunu soracmış ama sormaktan vazgeçmiş.

Teneffüste onunla çıkışta parkta konuşmak istediğini söylemiş.

Kurt ders biter bitmez sınıftan çıkmış. Kürdan kız

arkadaşlarıyla vedalaşıp öyle çıkmış. Kurt çok heyecanlıymış.

Aklında fikrinde Kürdan kız, onunla ne konuşacaktı?

Kurt, Kürdan kız için çiçek toplayacaktı. Ondan dolayı sınıftan Kürdan kız beklemeyen çıkmış. Çiçeklerini toplamış ve parka gittiğinde Kürdan kız oradaymış. Çok heyecanlıymış. Kürdan kız:

-Nasılsın?

-İyiyim sen nasılsın?

-İyiyim ben de gel şöyle otur ayakta kalma.

-Bu çiçekleri senin için topladım.

-A, en sevdiğim çiçekler bunlar çok teşekkür ederim.

-Zaten bunları çok sevdiğin için topladım. Alında ben de seninle konuşmak istiyordum. Buraya çağırman çok iyi oldu.

Sen benim için çok değerlisin, senin yerin ben de çok ayrı. Ben senden hoşlanıyorum.

-Sen benim arkadaşısın, ben seni arkadaşım olarak görüyorum, senin de yerin ben de çok ayrı. Seni seviyorum ama arkadaş olarak seviyorum. Ben seni çok iyi anlıyorum lütfen sen de beni anla.

-Ben kurt olduğum için sevmiyorsun değil mi?

-Onunla alakası yok. Zaten öyle bir şey olsaydı arkadaş bile olmazdık.

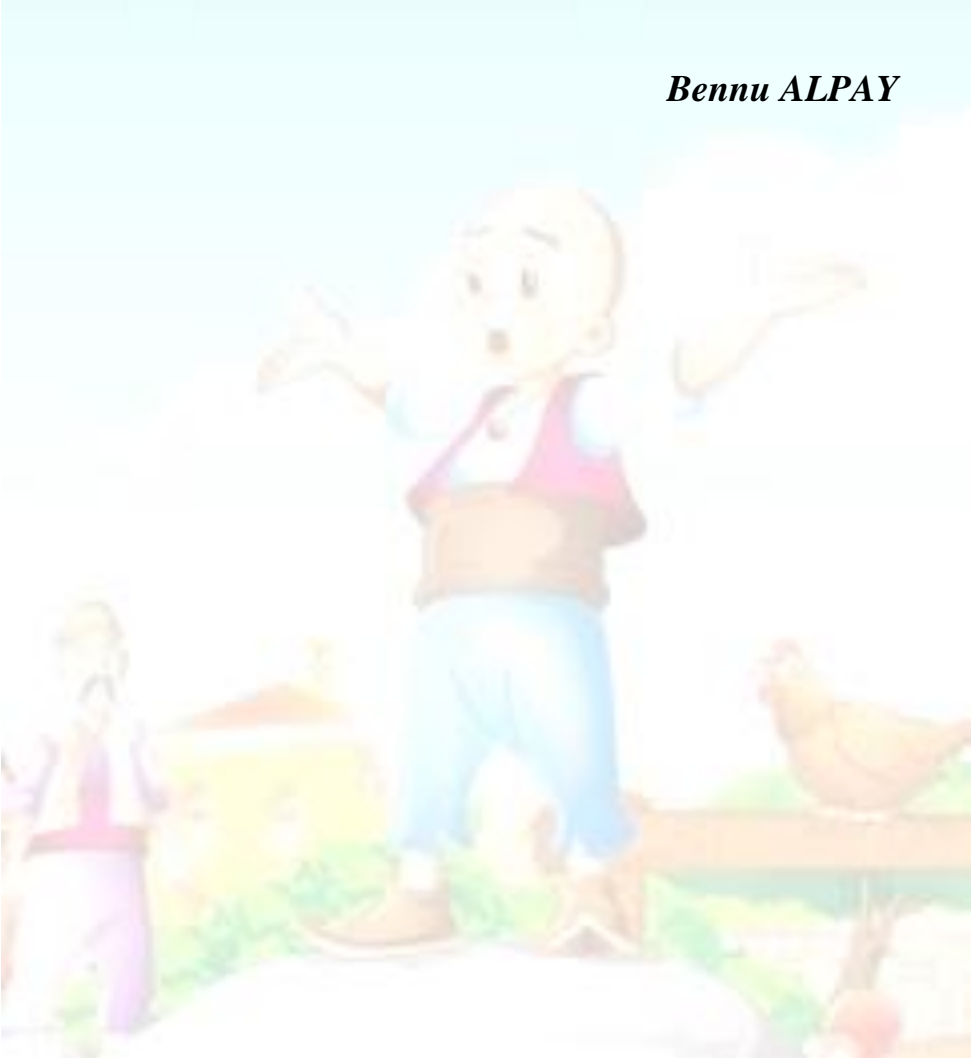
Kurt ağlayarak oradan uzaklaşmış. Kürdan kız hem şaşkın hem de çok üzgünmüş. Kurdun üzülmesine o da çok üzülmüş ama diğer yandan arkadaşları ve annesi çok haklıymış.

Sabah evden yine erken çıkmış. Yolda yürürken bir anda kafasına çuval geçirmişler. Çığlık atıyor, bağıriyormuş ama kimse onu duymuyormuş. Okulda da arkadaşları şüphelenmişti çünkü hem kurt yokmuş hem de Kürdan kız yokmuş. Çıkışta hemen arkadaşları evine gitmişler. Annesi olanları duyunca çok korkmuş. Jandarmaya haber vermişler. Bütün köy halkı her yeri didik didik arıyormuş. Bir bahçıvan bahçesini kontrol etmeye gelmiş. Bahçesinin yanında bir mağara varmış. Mağaradan kurt sesi geliyormuş. Tüfeğini almış ve yavaş yavaş, sessizce mağaraya girmiş. Gördüklerine çok şaşırılmış. Kurt uyuyormuş ama karnı çok büyükmüş. İlk önce jandarmayı aramış. Sonra kurdu bayıltmış. Karnını açmış ve içinden iki tane kız çıkmış. Çok şaşırılmış. Kürdan kız ve zavallı kızmış çıkanlar. Çok korkmuşlar ama kurdun karnından çıktıkları için çok mutluymuşlar.

Kürdan kız annesi gelince annesine sımsıkı sarılmış ve özür dilemiş annesinden. Jandarmalar kurdu çok ama çok uzak

diyarlara götürmüşler ve sonra da kurt olmadan sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

Bennu ALPAY

Çirkinlik Kraliçesi

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde ülkenin birinde bir prenses yaşarmış bu prensesin adı Yuki imiş. Yuki'nin isminin anlamı kar tanesi kadar saf ve güzel olmak demekmiş ama Yuki hiç güzel bir kız değilmiş. Herkes

onu çok çirkin bulurmuş hatta aile üyeleri bile... Lakin bu kız çok yardımsevermiş ama maalesef kimse bunu, kızın dış görünüşüne bakmaktan fark edememiş ama kızı periler, böcekler, hayvanlar, bitkiler ne çok severmiş.

Bir gün kız, peri bahçesine çıkmış bir de ne görmüş çok güzel bir peri...

*-Merhaba prensesim bugün çok güzel görünüyorsunuz.
Her iyilik yaptığınızda daha da güzelleşiyorsunuz.*

*-Teşekkür ederim peri ama kimse beni güzel görmüyor
herkes benden kaçıyor...*

*-Hayır, prensesim siz çok güzel bir bayansınız. Size
söylemem gereken bir şey var ülkemiz tehdit altında Kaf
Dağı'nda yaşayan bir cadı var tüm herkesin güzelliğini çalarak
gençleşmeye çalışıyor ona engel olmalıyız.*

-Bu cadıyı onu nasıl durdurabiliriz?

*-Soğuk ormanda üç başlı yılan yaşıyor, leydim anahtarı
gerekıyor ki cadı bu kötü gücünü kaybetsin. Bu anahtarı ben
alamam ben ejderhaları kötü oldukları için göremem.
Ejderhaya giden uzun yolda bir sürü halüsinasyonlar var
onlara kanmaman gerekiyor gerçekten çok gerçekçilerdir eğer
uzun yolu aşabilirsen ejderhalar sana merhamet edip değneği
sana vereceklerdir.*

-Peki, onu almalıyım ne zaman gitmem gerekiyor?

*-Şafak vaktinden önce gelmelisin be anahtarı yuvasına
yerleştirmeliyiz.*

-Hemen vakit kaybetmeden gideceğim.

*-Unutma, oradaki göreceğin halüsinasyonların hiç birisi
gerçek değil korkma ve cesur ol...*

Prenses hemen yola koyulmuş ancak yolda hep halüsinasyonlar varmış:

-Sen çok çirkinsin tüm halk senden nefret ediyor.

Kızın karşısına çok kötü kişiler çıkmış ve ona hakaret etmişler ama prenses bundan etkilenmemiş, hiçbirinin gerçek olmadığına kendini inandırmış. Bu onun için çok zor olmuş ama halkının iyiliği için o cadıyı durdurmalıymış.

Çok şirin bir tavşan çıkmış:

-Güzel kız

beni lütfen sev sen çok güzelsin, demiş. Bunu gören prenses kendisine hâkim olamamış ve onu hemen sevmiş...

Sonra o tatlı mı tatlı tavşancık bir canavara dönüşmüş.

Prensesin elleri acımaya ve değişmeye başlamış. Gülmeye başlayan canavar:

-Gerçekten güzel olduğuna inanıyor musun? Eğer öyle olsaydın ve buna inansaydın ellerin böyle olma...

Bir anda her yerden ışıklar saçmaya başlamış ve prenses:

-İnanıyorum, ben çok güzel bir kızım ve çok iyi kalpliyim bu yüzden sonuna kadar savaşıp halkımı kurtaracağım, demiş.

Canavar tam da o anda yok olmuş... Prensesin sihirli gücü adeta tüm kötülükleri yok etmiş. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş ve sonunda üç başlı yılanı bulmuş, üç başlı yılan kıza önce tıslamış ve yaklaşmış:

-Seni tebrik ederim gerçekten çok cesurca davrandın.

Hele o son olay halkını önemseydiğini ve dış görünüşe önem vermediğini gösteriyor. Gördüğün gibi görünüşü çok tatlı olan bir tavşan nasıl kötü kalpli olabiliyor. Önemli olan içindeki güzelliği dışarıya yansıtabilmektir ve sen bunu yapabiliyorsun. Unutma sen çok güzelsin bunu da çok yakında halkın görecek... Prenses çok mutlu olmuş bir şekilde hemen peri bahçesine gitmiş. Hemen bakınmış ve periyi bulup ona leydim anahtarını uzatmış:

-Başardım Peri çok mutluyu özellikle de halkım için

-Tebrik ederim prenses başardın bunu halkın için sen çok iyi kalpli birisisin ve bu yüzüne her geçen gön daha yansıyor ve hatta yansımış perilere benziyorsun... Artık, bu anahtarı da aldığımızı göre gizli şatoya gidebilir ve halkı kurtarabiliriz. Tabii daha sonra da Kaf Dağı'na gideceğiz cadı için...

Peri ve prenses hemen gizli şatoya gitmiş, leydim anahtarını kabına yerleştirerek bu sihri bozmuşlar. Birdenbire sanki her şey daha güzel olmuş. Sıra artık Kaf Dağı'na gelmiş

ve Kaf Dağı'na gitmişler. Orada o büyük eski şatoda aynanın karşısında cadı oturuyormuş. Cadı, gerçekte bakıldığında çok güzelmiş ama aynadan görüldüğünde gerçek yüzü varmış: çirkin kötü kalpli yaşlı kadın

Cadı, gitgide aynadaki hâline geri dönmüş ve Yuki bir anda güzelleşmeye başlamış, Yuki ile birlikte şato, Kaf Dağı hatta

doğa çok güzelleşmiş ve her yer çiçek şölenleriyle kuş civiltularıyla dolmuş.

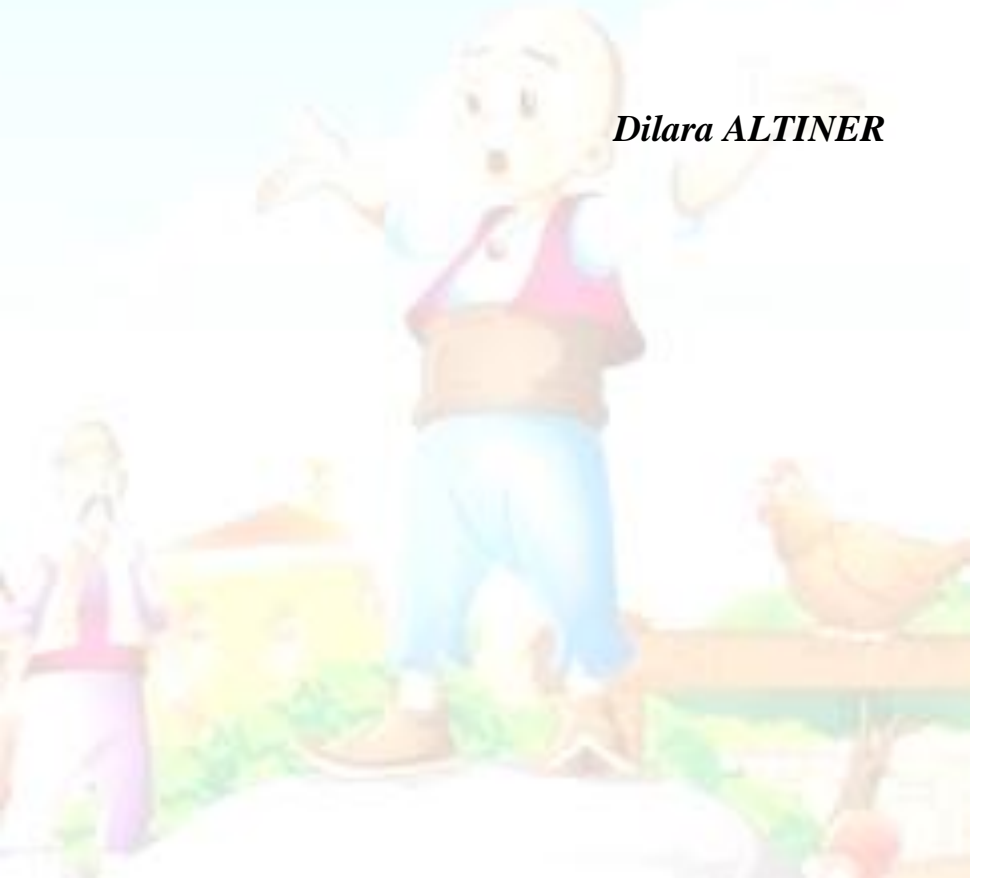
Prences ve peri geri dönmüş, herkes prensese hayran kalmış artık halk prensesi iç güzelliğiyle görmüş ve hayran

kalmışlar

Yıllar yılları, yıllar da tüm kötülükleri götürmüş prenses prensini bulmuş ve huzura kavuşmuşlar artık hiç kötülük görmemişler. Sonsuza kadar mutlu yaşamışlar...

Dilara ALTINER

Leyleğin Aklı

Güvercinin biri yüksek bir hurma ağacına yuva yapmış. Orada yumurtluyor, yavrularını orada besliyormuş. Güvercinin böyle yüksek bir ağaçta yavru beslemesi çok zor oluyormuş. Hayvancağız, yavrular yavrulamaz bir tilki geliyor, güvercini korkutuyormuş:

-Ya yavrularını aşağı at ya da ağaca tırmanıp hepsini yok edeceğim, diyormuş.

Güvercin korkudan tir tir titriyor, yavrularını aşağı atıyormuş. Tilki de afiyetle onları yiyormuş.

Güvercin yine yumurtlamış, korku içinde yuvasında büzülüp kalmış. O sırada bir leylek gelerek güvercine selam vermiş, hatırını sormuş. Üzüntülü olduğunu görünce, bunun sebebini sormuş. Güvercin olanları aynen anlatmış. Bunun üzerine leylek:

-Bak sana bir akıl öğreteyim. Tilki yine gelirse dersin ki ben artık sana yavrularımı atmayacağım. Çıkabilirsen çık al. Beni ele geçiremezsin. Ben uçar kurtulurum, ancak yavrularımı alabilirsin.

Bu sözleri söyledikten sonra leylek uçup gitmiş. Bir su kıyasına konmuş. Tilki yeniden hurma ağacının altına gelmiş. Bağırıp

çağırmuş. Güvercinden yavrularını istemeye kalkmış. Güvercin leyleğin kendisine söylediği sözleri tilkiye söylemiş. Tilki:

-İyi ama dedi, bu aklı sana kim öğretti?

Güvercin:

-Kim olacak, leylek.

-Ben ona şimdi kim olduğumu göstereyim de anlatsın, demiş.

Irmak kıyısına koşmuş. Leyleği görünce ona yaklaşmış.

-Leylek, demiş. Söyle bakayım, rüzgâr sağdan eserse ne yaparsın, soldan eserse ne yaparsın, başını hangi yöne çevirirsin?

Leylek:

-Sağdan eserse başımı sola, soldan eserse sağa çeviririm.

Tilki:

-Ya dört yönden rüzgâr eserse?

Leylek:

-O zaman başımı kanatlarımın arasına alırım.

Tilki:

-Bu işi nasıl yaparsın? İnanmam doğrusu. Böylesini hiç görmedim. Siz kuşlar öteki hayvanlardan daha akıllısınız herhalde...

Leylek, tilkinin bu konuşmasından çok memnun kalmış.

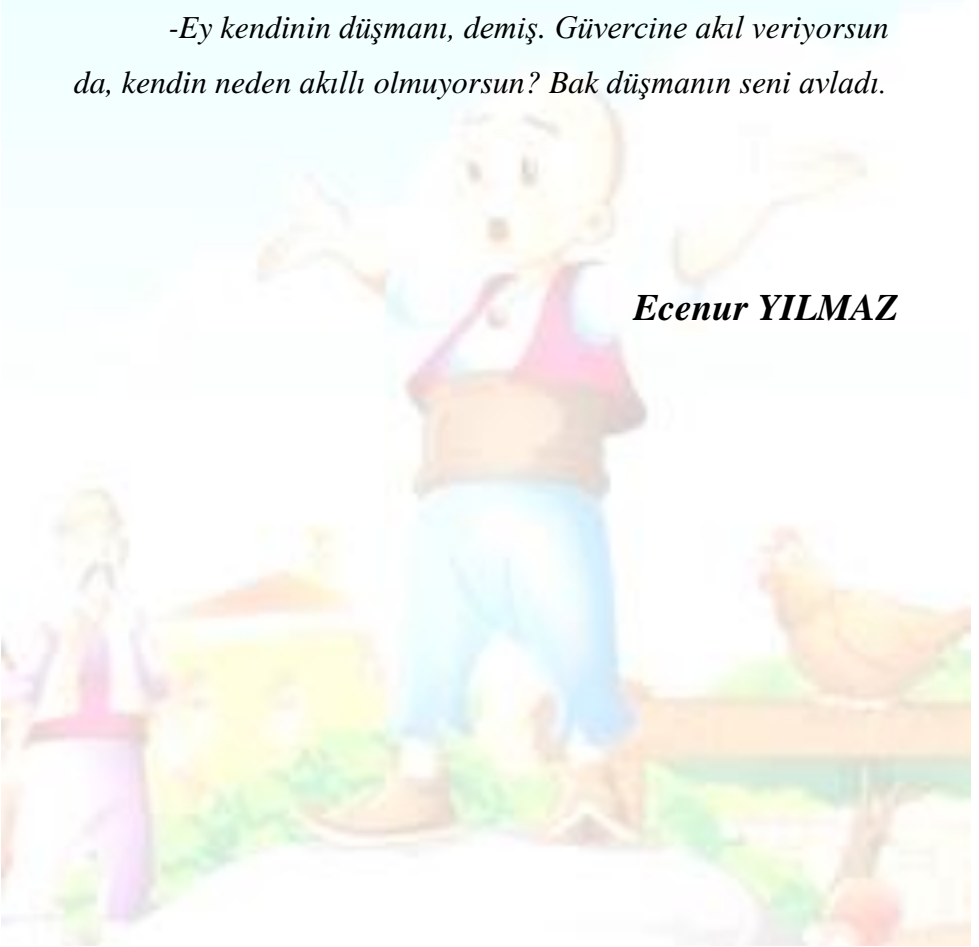
-Bak yapayım da, bir kere de sen gör.

Leylek başını kanatlarının arasına almış. Tilki, hemen leyleğin üzerine atılmış ve leyleği boğmuş.

Tilki:

-Ey kendinin düşmanı, demiş. Güvercine akıl veriyorsun da, kendin neden akıllı olmuyorsun? Bak düşmanın seni avladı.

Ecenur YILMAZ

İyi Cadı Wilma

Masal masal maniki, yolda saydım on iki, on ikinin yarısı, tilki çakal karısı. Masal masal martladı, iki fare atladı, kurbağa kanatlandı, tos vurdu bardağa, çocuk çıktı çardağa. Masal masal maniki, kuyruğu var on iki, kuyruğunda beni var, kulağında çanı var. Masal masal matadar; dil okur, damak tadar.

Günlerden birinde kalabalık bir cadı soyunda bulunan bir ailenin Wilma adında güzel mi güzel bir kızı dünyaya gelmiş. Fakat Wilma diğer cadılardan farklıymış. Kötülük yapmayı çok seven bir aile soyundan gelen küçük kız, ailesinin aksine çok zeki ve kalbi iyilikle doluymuş. Cadılardan birisi bir kötülük yapmaya kalkıştığında hemen engel olmaya çalışmış fakat asla olamazmış ve bunun üstüne büyük mü büyük cezalar yermiş. Arkadaşları onu hep dışlar ve çok zeki olduğu için onu kıskanırlarmış. En kötüsü de kötülük yapmaya zorlamalarıymış. Kalbi iyilikle dolu olan küçük Wilma bir gün büyük kötülüklerin yapıldığı yasaklı bölgeye girmiş ve yapılan büyülere engel olmaya çalışmış fakat bu sefer de başarılı olamamış üstüne üstlük oradan kaçmaya çalışırken Kötüler Kralı'nın

muhafızlarından birine yakalanmış. Bunu gören muhafız kızgın bakışlarıyla:

-Senin bu odada ne işin var? Burada olmaman gerek? Yasaklı bölgeye giremeyeceğini bilmiyor musun, diyerek Wilma'nın üstüne gitmiş. Paniğe kapılmış küçük kız hemen kaçmaya çalışmış, bunu gören diğer muhafızlar da kızı yakalamış ve onu kralın yanına göndermiş. Wilma'nın yaptıklarını öğrenen kral buna çok sinirlenmiş. Wilma ile uzun bir konuşmanın sonunda Wilma'yı krallığından atıp ve onu iyilerin bölgesine yollamış. Elinde hiçbir şeyi olmayan küçük kız çaresiz bir şekilde kalacak bir yer aramaya başlamış. İyilerin krallığına gidip yardım istemekten korkmuş çünkü onlar Wilma'nın cadılardan biri olduğunu biliyorlarmış.

Havanın kararmasına yakın geceyi geçirecek küçük bir mağara bulmuş. Birkaç odun toplayıp ateş yakıp ısınmaya çalışmış. Sonrasında da yorgunluktan uyuya kalmış. Uyandıığında başında bekleyen şirin bir iyilik perisi bulunuyormuş. Korkudan kaçmaya çalışmış fakat kaçamamış. İyilik meleği:

-Benden korkmana gerek yok sana zarar vermem. Neden buradasın başına bir şey mi geldi, diye sormuş.

Wilma, meleğe güvenip başına gelenleri, kötü biri olmadığını ve kötülük denen herkesin hayatına zarar veren bu duygudan

ailisini, çevresindekileri hatta herkesi kurtarmak istediğini anlatmış. Melek, Wilma'yı küçük bir testten geçirmek istemiş. Sayısız iyilikler yapmasını rica etmiş. Küçük kız da bu iyilikleri seve seve yapmış. Melek de onu kalan yaşamında sarayında misafir etmiş.

Seneler geçmiş Wilma büyümüş. Melek öldüğü için onun görevlerini Wilma üstlenmiş ve artık hayatının geri kalanını bir iyilik meleği olarak geçirmiş fakat geçmişinden tek özlediği ise ailesiymiş. Bir gün ailesinin bulunduğu krallığa ailesini ziyaret etme kararı almış ve yola koyulmuş. Kısa sürede oraya ulaşmış fakat gördüğü manzara karşında çok şaşırılmış. Doğduğu yere ait hiçbir şey kalmamış bomboş bir araziye dönüştüğünü görmüş. Ardından bir bilge dede ile karşılaşmış ona burada neler olduğunu sormuş. Bilge dede de birkaç ay önce cadıların kötülükten vazgeçtiklerini buralardan gittiklerini söylemiş. Wilma da üzgün bir şekilde saraya geri dönmüş.

Aylar sonra ailesi onu bulmuş ve ondan tüm yaptıkları için özür dilemişler. Bundan sonraki zamanlarını hep birlikte mutlulukla ve huzurla geçirmişler.

Eda KIRDAR

Zalim Padişah ve Oğlunun Sonu

Bir varmış, bir yokmuş, Allah'ın deli kulları pek çokmuş. Bizden daha delisi hiç yokmuş, çok demek pek günahmış. Azdan çoktan hoppala hop tan haydi ahali gel sende bu masalı dinlemeye toplan.

Bir zamanlar yedi cihana hükümdar, dediğim dedik, barbar, Abdullah adında bir padişah varmış. Bu padişah ayak bastığı ve kafasına koyduğu her yeri fethedermiş. Sevgiyi ve güzel duyguları birer hastalık ve zayıflık olarak görürmüş. İmparatorluğunda fazla bir şekilde neşeli ve mutlu olan herkesi zindanlarında hapsedermiş. Haşmetli padişahımız Abdullah'ın bir de aynı kendisi gibi güçlü, zalim, duygusuz yetiştirdiği ve varisi seçtiği Ziya adında bir oğlu varmış. Boynuz kulağı geçer dedikleri gibi, Şehzade Ziya, Padişah Abdullah'tan bin gömlek üstünmüş, sevgi, neşe ve mutluluk nedir bilmez, annesi Valide Sultan'ı, hiçbir kardeşini sevmez, hepsini birer zavallı olarak görürmüş. Babasının her bir sözünü emir olarak görür dediği her şeyi yaparmış yani bir bakıma babasının en sadık askeriymiş.

Günlerden bir gün babasını emri üzerine kılık değiştirerek fethedilmesi planlanan bir Hristiyan krallığına

gizlice ziyarete gitmiş. Bu ülkedeki herkesin aşırı neşeli, mutlu ve huzurlu olduğunu görmüş. Herkes güliüyormuş ve Şehzade Ziya da kahkaha atmayı sadece ilgi çekmek için yapılan tuhaf bir davranış olarak gördüğü için bundan çok fazla bir şekilde rahatsız olmuş. Savunmasızlıklarını bulmak için krallığın dört bir yanını dolaşmış, etrafta gezerken güldüğünde tuhaf durmayan aksine dünyanın en güzel kızına dönüşen saçları kızıl, gözleri yeşil bir sokak kıızıyla karşılaşmış, resmen sudan çıkmış balığa dönmüş, büyülenmiş sanki ve bakışlarını ondan alamamış. Belli bir süre sonra kızda onu fark etmiş ve Şehzade Ziya 'ya doğru yürümeye başlamış. Ziya 'ya: "Kayboldunuz sanırım, ben Isabel, isterseniz size rehberlik edebilirim." demiş. Ziya, tabii ki de bu nahif ve nazik isteği kabul etmiş. Bütün krallığı bir kez de Isabel' den dinlemiş ve aslında zayıflık olarak gördüğü duyguların ne kadar saygı duyulması olduğuna karar vermiş.

Isabel' in anlattıklarından çok etkilenmiş ve ona o kadar hak vermiş ki babasını o ülkeyi fethetmekten vazgeçirmeye karar vermiş. Ertesi gün gitme zamanı geldiğinde Isabel' i bulamamış ve çok üzölmüş. Bütün yol boyunca ağzını bıçak açmamış. Saraya vardığında doğruca odasına gidip Isabel'i, anlattıklarını eğer o ülkeye savaş açarlarsa oradaki insanların ne kadar üzüleceğini ve babasının katı kuralları

yüzünden oradaki insanların bir daha asla mutlu olamayacaklarını düşünmüş. Bir sonraki gün babasıyla konuşmuş ne yapmış ne etmişse de Padişah Abdullah'ı ikna edememiş. Bunun üzerine fethedilecek ülkeyi bütünüyle kurtarmasa bile en azından Isabel'i kurtarabileceğini düşünmüş ve bir gece yarısı saraydan kaçarak Isabel'in ülkesine doğru yollara düşmüş.

Isabel'i bulup ona en başta ilan-ı aşk ederek olan biten her şeyi anlatmış ve onu kaçmaya ikna etmiş. Hiç vakit kaybetmeden kaçmışlar ve ilk fırsatta da evlenmişler. Bunu duyan Padişah her yerde oğlu Ziya ve Isabel'i aratmış fakat yine de bulamamış. Çünkü Isabel ve Ziya esasında Padişah'ın imparatorluğunda saklanıyorlarmış ve hayatlarını gizli saklı yaşıyor olsalar da çok mutlularmış.

En sonunda Padişah kahrından ölüm döşeklerine düşecek kadar hasta olmuş ve bu haber ülkenin dört bir yanına ulaşmış. Bu haberi duyan Ziya çok üzülmüş ve hemen saraya gidip son bir kez babasıyla konuşmuş. Maalesef çok geç kalmış ve ertesi gün babası vefat etmiş. Sonrasında ise Ziya Padişah olmuş ve Isabel ile mutlu mesut yaşamışlar. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine...

Kaplan ile Fare

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Pire berber iken, deve tellal iken, ben anamın beşiğini tungır mungır salları iken. Tungır elek, tungır felek demişler, bu masalı şöyle anlatmışlar.

Bir gün Aslan Kral, kocaman kalesinde görkemli tahtının üzerinde otururken, öfleyip püflemeğe başlamış. "Of! Ne sıkıcı, ne sıradan bir gün. Heyecanlı bir şeyler olsa da, eğlensem." demiş. Aslan Kral düşünmüş taşınmış fakat aklına yapabileceği heyecanlı ve eğlenceli bir şeyler gelmiyormuş! Bir süre sonra, Aslan Kral yürüyüş yapmaya karar vermiş. "Belki yürüyüş yaparken fikir gelir, gelmez ise önüme çıkan ilk kişiye sorarım!" demiş.

Aslan Kral kalkmış o görkemli tahtından ve esnemiş. Dışarı çıkan Aslan Kral, bir de ne görsün! Kaplan fareyi yakalamaya çalışıyormuş! Hem de görkemli, muhteşem kalesinin önünde! Aslan Kral hemen kükremiş. Kaplan ile fare, korkularından olduğu yerde kalmışlar ve Aslan Kral'a doğru yönelmişler. Fare gergin bir sesle, "Kralım! Aslan Kralım! Söyleyin şu büyük kediye, bıraksın peşimi! Yoksa beni yiyecek!" demiş. Kaplan ise fareye kızgın bir bakış attıktan sonra, "Hayır Kral'ım! O benim bütün yemeği yalayıp yutmuş! Sadece ondan

bana daha fazla yemek nerden bulabilirim diye soracaktım. O ise onu yiyeceğim diye korkmuş olsa ki beni gördüğü an kaçmaya başladı!" demiş. Aslan Kral düşünmüş ve ikisine de bir teklif sunmuş. "Hanginiz beni güldürür ise, ona inanacağım! Yarın akşama kadar süreniz var! Zaman geldiğinde, kalemde bekliyor olacağım!" demiş. Kaplan ile fare, "Tamam, olur!" demişler. Aslan Kral, fareye bir sürü kaliteli ve lezzetli gözükten peynir, kaplana da öyle görkemli bir sofraya göstermiş! "Ha bir de, beni güldüren fare bu lezzetli mi lezzetli peynirleri, kaplan ise bu görkemli sofrayı doyasıya yiyebilir! Şimdi, kaybolun!" demiş.

Kaplan ile fare hemen evlerine doğru koşmuşlar ve düşünmeye başlamışlar. Bir bakmışlar ki yarın olmuş! Farenin bir fikri varmış ve Aslan Kral'ı güldüreceğinden eminmiş. Kaplan ise, hâlâ tedirgin, fakat onunda bir fikri varmış. Akşam olmuş ve Aslan Kralı güldürmek için fare ile kaplan onun kalesine gitmişler. Kapıda karşılaşınca, ikisi de birbirlerine bir bakış atıp, içeri girmişler. Aslan Kral gülümsemiş, "Evet farecik, göster bakalım ne hazırladın!" Fare kıkırdamış ve ileri adım atmış. Fare bir anda komik olduğunu düşündüğü hareketler yapmış biraz komik şeyler bile anlatmış! Fakat Aslan Kraldan ses yok. Fare üzülmüş, "B-Benim fikirlerim bu kadardı. Kaplanın sırası." demiş ve arkaya çekilmiş. Kaplan gülmüş ve

ileri adım atmış. Kaplanın fikri ise Aslan Kral'a şaka yapmakmış. Önce biraz komik şeyler anlatmış fakat Aslan Kral'dan tık yok. Kaplan, Aslan Kral'a yaklaşmış ve tokalaşmak için elini uzatmış. Aslan Kral onunda pes ettiğini düşünüp, elini sıkmış. Bir anda pat diye ses çıkmış! Kaplan gülmeye başlamış fakat Aslan Kraldan ses yok. Kaplan, "Sizi korkuttuysam kusura bakmayın Kral'ım, benim de fikirlerim bu kadar." demiş. Aslan Kral, "İkiniz de güldürmeyi başaramadınız." demiş ve ardından gülererek, "Kaplan, doğruyu söylemek ister misin?" demiş. Kaplan olduğu yerde donmuş! Tedirgin ve üzgün bir şekilde, "Üzgünüm Kral'ım, yalan söyledim, aslında fare arkadaşımın söylediği doğru idi! Lütfen, beni affedin ve fare arkadaşına güzel yemekler verin! O bunu hak ediyor! Doğru söylemek çok önemli, fakat ben yalan söyledim! Ben bu ziyafeti hak etmiyorum. Çok üzgünüm fare arkadaş." Fare üzülmüş, "Kralım! Ben kaplanı affediyorum! Lütfen, ona da biraz yemek bağışlayın!" diye bağırmış. Kaplan çok şaşırılmış, "Fakat ben seni yemek istiyordum! Beni nasıl affedersin?" demiş. Fare gülümsemiş, "Olsun! Sen yine de hatanı fark edip benden özür diledin ve ben de özürünü kabul ediyorum!" demiş. Aslan Kral gülümsemiş. "Aferin, kaplan ile fare! İkinize de size gösterdiğim ziyafetten daha fazlasını vereceğim. Lütfen, buyrun. Ha bir de, doğru söylemenin en iyi

seçenek olduğunu unutmayın. Özür dilemeyide unutmayın tabii ki! Afiyet olsun!" demiş.

Fare ile kaplan lezzetli bir ziyafetten sonra, Aslan Krala teşekkür etmişler ve mutlu bir şekilde hayatlarına devam etmişler.

Emine Ece İNKAYA

Genç Aslan

Ucu bucağı görünmeyen bir ormanın birinde bir aslan ailesi yaşarmış. Bu ailenin babası ormanlar kralıymış. Fakat yaşlandığı için yerine oğlunun geçmesini istiyormuş. Yakın zamanda tacı oğluna verecekmiş. Fakat genç aslan ne avlanmayı biliyormuş ne de kükremeyi.

Taç takma gününe az kalmış ve hayvanlar birden ayaklanma başlatmaya karar vermişler. Genç aslan bunun farkına varmış ve hemen babasına söylemeye gitmiş. Ama babası genç aslana inanmamış.

Sonraki akşam hayvanlar ayaklanma başlatmışlar. Bunu gören aslan ailesi ne yapacaklarını şaşırılmış. Bu kadar hayvanla baş edememişler. Kaçmaya karar vermişler fakat hayvanlar onları bir yerde sıkıştırmışlar. Kral merakla sormuş:

-Noluyor size, niye ayaklanma çıkardınız?

Tilki hemen konuşmuş:

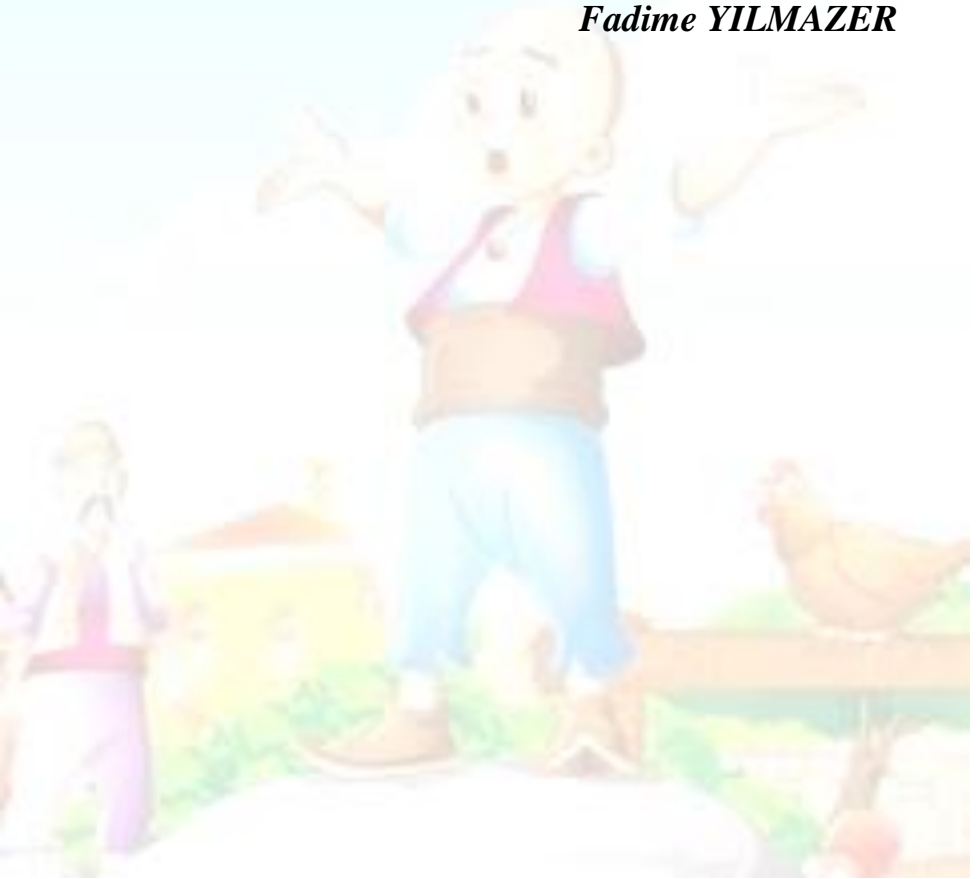
-Bize bu güçsüz, aslana benzer kediyi mi kral yapacaksınız, krallığı bitirmek mi istiyorsunuz!

Bunu duyan genç aslan sinirlenmiş:

-Kim demiş ben kediyim diye, derken tilkinin boynundan yakalayıp yere sermiş.

Hayvanlar bunu görünce şaşırıp kalmış. Genç aslan aniden gürlemiş. Hayvanlar ayaklanmaya son vermişler ve genç aslan kral olmuş.

Fadime YILMAZER

Gerçek Aşk

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir krallıkta kral, kraliçe ve kızı yaşarmış. Kral ve kraliçe çok iyi insanlarmış. Her yıl şenlikler düzenler, halkı doyurur, muhtaçlara yardım ederlermiş.

Çok güzel bir kızları varmış. Kızları için bütün krallıklardan prensler talip olmaya gelirmiş. Ama o hiçbirine yüz vermezmiş. Bir gün kraliçe amansız bir hastalığa yakalanmış ve çok geçmeden ölmüş. Kral ve kızı yasa boğulmuş. Kız her akşam ağlar olmuş, hiç mutlu olamamış.

Bir gün rüyasında dev bir ağaç ve ağacın önünde bekleyen bir tavşan görmüş. Tavşan kıza, “Senin üzüntün bizi ve prensimizi de çok üzdü. Sana mutluluğu yeniden verebiliriz. Ama bizimle gelmen gerekiyor. Baban yeniden evlenecek ve bu kişi çok kötü birisi olacak. Sana zulmetmek isteyecek. Hemen bütün eşyanı topla, babana haber verme. Çok uzak bir köyde seni bekliyor mutluluğun.” demiş. Prenses uyandığında bunun sadece bir rüya olduğunu düşünerek ciddiye almamış ama aynı gün babası yeniden evlendiğini söylediğinde bunun sadece bir rüya olmadığını anlamış. Yeni kraliçenin kendisine kötü bir

şekilde baktığını görmüş. Kendisine bir kötülük yapmadan ayrılmaya karar vermiş.

Akşam olunca her şeyini toplayıp yola çıkmış. Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Derken yanına bir kedi yaklaşmış, “Çok acıktım ve susadım” demiş. Kız, çantasından ekmek ve su çıkarıp vermiş. Kedi çok mutlu olmuş, kız da kedi mutlu olunca mutlu olmuş ve yoluna devam etmiş. Bir süre daha yürüdükten sonra karşısına tavşan çıkmış. O da çok acıktığını söylemiş. Kız bir havuç çıkarıp vermiş tavşana. Bu kalan son havucu olsa da tavşanın mutluluğunu görmek ona yetmiş. Tavşandan ayrılıp yola devam etmiş. Karşısına bir göl çıkmış ve karaya vuran bir balık görmüş. Hemen eğilip balığı almış ve göle atmış. Sevinç içinde yoluna devam ederken kendisine bir kuşun yaklaştığını görmüş. Kuş kızın kulağına, “Sınavı geçtin güzel kız. “diye fısıldayarak ağaca konmuş. Bu ağaç kızın rüyasında gördüğü ağaçmış. Kuş konar konmaz ağaç parlamaya başlamış. Kuş kızın ayaklarının dibine konmuş ve kızın yolculuğu esnasında görmüş olduğu tüm hayvanlara dönüşmüş. Son olarak bir hizmetçiye dönüşmüş. Heyecan içinde olanları seyrederken çatırdama sesleri duymuş. Ağaç yarılmış ve içinden annesiyle birlikte çok yakışıklı bir genç çıkmış.

Üçü birlikte krallığa geri dönmüşler. Kral, karşısında karısını ve kızını görünce çok şaşırılmış ve çok sevinmiş. Yeni

evlendiği karısından ayrılmış. Tekrar eski günlerine geri dönmüşler. Krallıkta yeniden şenlikler yapılmaya başlanmış. Kral kraliçe ile kızları da prens ile kırk gün kırk gece yapılan düğün ile evlenmiş ve ömürlerinin sonuna kadar mutlu yaşamışlar.

Halil Efe ÖZYALÇIN

Anka Kuşu

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde Elif adında şirin bir kız varmış. Elif kumral saçlı, kahverengi gözlü bir kızmış. Anka kuşu hikâyelerini çok severmiş. Her gece annesine, “Anne hadi Anka kuşu masalları anlat.” dermiş. Annesi Elifi kıramayıp Anka kuşu hikayelerini anlatırmış.

Elif bir sonbahar günü rüyasında Anka kuşunu görmüş. Anka kuşu, “Gel Elif, seni gökyüzüne çıkartayım.” demiş. Elif çok sevinmiş. Anka kuşu onu gökyüzünde özgürce dolaştırmış. Bulutların üzerinden aşırılmış. Gide gide fırtınalı bir ülkeye ulaşmışlar. Her tarafta şimşekler çakıyor, seller gidiyormuş. Anka kuşu, Elif korkmasın diye onu bulutların üzerinde biraz oynadıktan sonra yerdeki fırtınalı hava kendini güneşe teslim edip açılıvermiş. İşte tam o sırada gökkuşağı oluşmuş.

Anka kuşu ile gökkuşağının altından geçmişler. Elif bir anda kendisini erkek olarak görmüş. Bu onu gördüğü fırtınadan daha fazla korkutmuş. İrkilerek yatağından uyanmış. Oyuncak ayısına sarılmış.” İyi ki bu bir rüyaymış.” demiş. Bundan sonra düzenli olarak Anka kuşunu rüyasında görüyormuş Elif. Artık, annesinin ona masal okumasına gerek kalmıyormuş. Hemen

yatağına gidip uyumak ve tekrar Anka kuşunu rüyasında görmek istiyormuş.

Bir keresinde Elif rüyasında hastalanmış. Hastaneye gitmesi gerekiyormuş ama ulaşım aracı olarak hiçbir şey yokmuş. Elif'in annesi ve babası her tarafa koşuyor hastaneye gitmek için bir şey ararken Elif'in aklına Anka kuşunun verdiği saatli düğme gelmiş. Elif, hemen ona basıp Anka kuşunu çağırmış. Anka kuşu elif'i kırmamış hemen yanına uçmuş. Elif'i sırtına alıp en kısa sürede hastaneye götürmüştü.

Elif, Anka kuşuna bu kadar alışmışken yavaş yavaş büyüdüğü için Anka kuşunu rüyalarında görememeye başlamış. Bu durumdan üzüntü duyan Elif, tekrar annesinden masal okumasını istemiş. Bu masal da burda bitmiş.

Kerem KIRCA

Beyaz Geyik

Çok eski zamanlarda, kırk dağın arkasında, daha istilacıların keşfetmediği, güzelliği dillere destan olan bir krallık varmış. Krallık hiç kralsız olur mu? E, bu diyarları yöneten güçlü mü güçlü, adil mi adil, cömert mi cömert bir de kral varmış. Tabii, bu kralın akıllı, temiz huylu, kalbi ak pak, biraz da saf bir kızı yani gelecekte bu krallığın yöneticisi varmış. Kızın adı Dorothy imiş. Dorothy, sarayda en iyi hocalardan eğitim alsın, en yağız atlara binip büyüyedursun, bu krallığın ne yazık ki baş edemediği, bıkip usandığı yeraltında yaşayan ve asla yıkanmayıp yeryüzüne kötülük saçan bir cadısı varmış. Ne olmuşsa bu cadı bir şekilde kendini unutturmuş ve Dorothy'e yapacağı kötülükleri planlamak için kuyusuna çekilmiş

Yıllar yılları günler günleri kovalayadursun, Dorothy'nin on beşinci doğum günü sebebiyle tüm ülkede hazırlıklar tüm coşkusuyla başlamış. Halk için kazan kazan yemekler, tatlılar şerbetler hazırlanmış ,uzak krallıklara Doroty'nin, ressamlar tarafından çizilmiş resimleri ile birlikte bu kutlu gün için davetiyeler yollanmış. Gönderilen davetiyelerden biri de krallıktan kırk aylık yolculuk mesafesinde

uzak olan bir başka krallığaymış. Bu krallığın maalesef ki kralı hastaymış. Bu yzden davete biricik oğlu Hans icabet etmek için yola koyulmuş. Yanına da tanıyanlara sorup yolu bulabilmek için Dorothy'nin resmini almış. Sora sora ęok yaklaşmış bizim krallığa ancak yolda karşılaşıp sorduğu kişilerden biri de krallığın pis kokulu ęirkin cadıymış. Cadı, tım kutlamalardan habersizmiş. Hans'a yolu tarif ettikten sonra, kuyusuna ęekilip doğum gүнünü beklemeye başlamış.

Hans, ылkeye varınca önce kendine gзzel kıyafetler almış. Haliyle de yorgunmuş. Bir handa oda kiralayıp kalmış kimliğini de açık etmekten sakınmış. Dorothy'nin doğum gүнünde de saraya varmak için ayrılmış handan.

Saraydaki eğlencenin haddi hesabı yokmuş. Krallar Dorothy'e prenslerini anlatmak için birbirleriyle yarışmışlar, Hans da vurulmuş Dorothy'e ama bir tзrlз utancından gidip anlatamamış sevgisini.

Bu sırada, sarayın kapısına eski pзskз bir araba yanaşmış. Arabadan gelen pis kokunun haddi hesabı yokmuş. Arabayı ęeken atların da zayıflıktan kemikleri sayılıyormuş. Tabii, tahmin ettiğiniz zзre arabadan inen, herkesin Yeraltı Cadısı diye bildiği meşhur cadıymış. Bir hışımla kralın yanına varmış ve demiş ki:

-Ey kral! Sen artık benim düşmanımsın. Bu davete ne olursa olsun beni de çağırmalıydın. Ama beni çağırılmayarak çok kızdırdın. Emin ol ki sen ve ailenin yüzü bir daha gülmeyecek.

Sonra heybesinden bir küre çıkarıp:

-Senin kızın bundan sonra güneş yüzü görmeyecek. Eğer ki kızın gün ışığına değerse anında oracıkta ölsün, demiş.

Bedduasını yaptıktan hemen sonra Dorothy hastalanıp yataklara düşmüş. Diğer krallar ve prensler cadının onlara da zarar verebileceğini düşünüp krallıktan uzaklaşmışlar. Bir tek Hans kalıp Dorothy ve kralla ailesine yardımcı olmuş. Krala da kendini sevdirmeyi başarmış.

Kral, eğer kızını kurtarabilirse kendisi ile evlendireceğini söylemiş bir de. Hans uzun uğraşlar sonucu kızı lanetten kurtarmış. Cadıyı da ülkeden atmayı başarmış. Nasıl dersiniz orası onlara kalmış. Her şey neredeyse düzene girmiş. Sadece Dorothy'nin laneti zayıflamış ama Dorothy de bu sefer kar gibi beyaz bir geyiğe dönüşmüş ve bir gün dikkatsiz hizmetçi kapıyı açık unutunca kaçtı gitmiş ormana. Hans, üzüntüden saraya gelmez olmuş. Yayını ve okunu alıp kendini ava vermiş.

Yine böyle bir av sırasında su içen beyaz bir geyik görmüş. Beyaz geyiğin güzelliği karşısında unutmuş Dorothy'yi.

Yayını germiş ve fırlatmış okunu. Ok geyiğin başını yarmış ama öldürmemiş. Geyik de koş koş dalmış ormanın derinliklerine. Ardından da Hans. Geyik, sanki yer yarılmışta içine girmiş gibi aniden kaybolmuş gözden. Hans aramış taramış ama ne fayda. Çok yorulmuş geyiğin peşinden koştuğu için. Oturup soluklanırken yanına mavi bir kuş gelmiş. Önce umursamamış kuşu. Ama kuş ısrarla ötüp bir yere uçup gelince anlamış bir şey olduğunu ve başlamış takip etmeye kuşu. Kuş, onu yıkık eski mi eski bir kulübeye götürmüş. Kulübenin içinden ağlayan bir kız sesi geliyormuş. Hans girmiş içeri ve canından çok sevdiği Dorothy'i geyik postundan bürünüp yarasını sarar hâldeyken bulmuş. Meğer kuş, onun geyik postuna bürünüp insanen etkilendiği büyüden kurtulmasına yardım eden bir periymiş. Hans, Doroth'nin yarasını sarıp onu saraya götürmüş ve mutluluklarını evlilikle katlamışlar.

Onlar ersin muradına biz çıkalım kerevetine

Cavit BALKHI

Peri Kasabası

Bir varmış, bir yokmuş uzak diyarların birinde bir peri yaşarmış. Bu peri kendi türünün en genciymiş. Uzun boyu, gür saçları, mavi iri gözleri varmış. Peri türünün bir özelliği varmış ki duyanlar kulaklarına inanamıyormuş. Bu perilerin dokunduğu yerler iyileşiyor, insanlar gençleşiyor ve eski hâllerinden çok daha sağlıklı oluyorlarmış. Bu yüzden periler sadece kendi ırklarının olduğu gizli mi gizli bir kasabada yaşıyor, kimseye yardımcı olmak istemiyorlarmış.

Perilerin ünü dağların ardındaki uzak mı uzak bir ülkenin hükümdarına kadar erişmiş. İyice yaşını almış olan ve ölümsüz olmak için her türlü yöntemi deneyen hükümdar bunu duyunca deliye dönmüş.

-Hemen o perilerden en gencini bana bulup getirin, demiş. Bunu duyan askerler eşyalarını hazırlayıp atlarına atladıkları gibi hemen ormandaki o gizli yeri bulmaya gitmişler. Uzun yollardan, vadilerden geçmişler; en sonunda sözü edilen ormana ulaşmışlar. Başlamışlar ormanı dolaşmaya. Her ağacın arkasına, her çalılığın etrafına bakmışlar fakat peri kasabasını bulamamışlar. Şatoya elleri boş dönmüşler. Kral bunu duyunca çok sinirlenmiş ve o kasabayı nasıl bulacaklarını öğrenmelerini

istemiş. Gitmedik yer, gezmedik şehir bırakmamışlar; en sonunda o kasabayı bulabileceğini söyleyen bir büyücü bulmuşlar ve kralın önüne getirmişler büyücüyü. Kral büyücüye ne yapması gerektiğini anlatmış ve anlaşma şartlarını söylemiş:

-Bana o peri kasabasını bul. Eğer bulamazsan buradan sağ çıkamazsın.

Bunu duyan büyücü, en başta korkmuş fakat daha sonra alacağı meblağı duyunca gözleri ışıldayarak anlaşmayı kabul etmiş.

Büyücü, askerleri de arkasına alarak ormana doğru yola çıkmış. Belirli yerlerde durup garip kokulu otlar toplamış. Ormana ulaştıklarında büyücü sarmaşıklarla kaplı olan büyük gövdeli ağacın etrafına topladığı otları belirli bir sırayla dizmiş. Heybesinden eski, yıpranmış bir kitap çıkarmış. Kitabın içinde okunması güç yazılar varmış. Büyücü bu yazıların bir kısmını yüksek sesle bir kaç kez tekrar etmiş. Ağaç ortadan ikiye ayrılmış. İçerisinde gözleri kamaştıran bir ışık varmış. O ışık zamanla daha da büyümüş, ağacın dalları yerlere düşmüş, sarmaşıklar kopmuş. Işık yavaş yavaş sönmüş ve kaybolmuş. Orada bir delik varmış; delik, peri kasabasına açılıyormuş. Büyücü konuşmuş:

-Periler kendilerinden olmayanları kasabaya almazlar.

Vereceğim bu iksiri kim içerse tam altı saat boyunca peri

olarak görünür. Altıncı saatin sonunda kişi eski hâline geri döner bunu unutmayın, demiş.

İki asker iksirden içmişler ve peri görünümüne kavuştuktan sonra delikten içeri girerek kasabaya ulaşmışlar. Ne yapsak ne etsek diye düşünüürken en sonunda kasabayı dolaşmaya karar vermişler. Kasabada etrafa bakınırken gencecik bir peri görmüşler. Ona ormanda bir ot gördüklerini ve zehirli mi değil mi anlayamadıkları için yardım istediklerini söylemişler. Genç peri:

-Yardım ederim. Beni o bitkinin olduğu yere götürün, demiş. Ormana doğru giderken birden biri periyi tutmuş diğeri de periyi bayıltmış. Geçitten çıkmışlar. Geçit ihtişamlı bir şekilde köklerinden tekrardan birleşmiş. Periyi alıp kralın huzuruna getirmişler. Peri kendine geldiğinde kaçabilmek için çırpınmış ama başaramamış.

Çetin bir savaştan çıkan kralın pek çok yarası varmış. Gerçekten işe yarayıp yaramayacağını merak ediyormuş. Perinin elini yaralarından birine değdirmiş ve değdirmesiyle iyileşmesi bir olmuş. Bu duruma çok sevinmiş. Beş ay boyunca şifacısının denetiminde peri hapsedilmiş. Yarası olan askerlerin yaralarını iyileştiriyormuş.

Kral, küçük kafasında ölümsüz olabilmek için pek çok şey düşünmüş ve bir gece perinin elini kesmeye karar vermiş.

Eli kesip içindeki kanı içecekmiş. Şifacıya bunu söylediğinde şifacı bunu yapmasının yanlış olduğunu çünkü peri kanının periler dışındaki türler için zararlı olduğunu söylemiş. Kralın duydukları hoşuna gitmemiş ve şifacıyı oracıkta öldürüvermiş. Gidip perinin elini kesmiş ve akan kandan bir damla içmiş. Kan boğazında değdiği her yeri yakmış. Kral, en sonunda ölmüş.

Peri, elini iyileştirmiş ve kasabasına geri dönmüş. Kral, aç gözlülüğünün bedelini canıyla ödemiş. Bu özelliklerini yaralı varlıkları iyileştirmek için kullanmaya başlamışlar. İnsanlar ve periler dost olmuşlar ve sonsuza kadar huzur içinde yaşamışlar.

Melike TURAN

Aslan ve Karınca Korkusu

Bir zamanlar ormanın derinliklerinde bir aslan yaşarmış. Bu aslan ormanın kralı imiş ama diğer bildiğimiz aslanlar gibi cesur ve güçlü değilmiş. Tam aksine korkak bir aslanmış. Tabii ki her şeyden korkmazmış ama karıncalardan çok korkarmış. Çünkü küçükken bir karınca, onun ayağını ısırması ve o günden sonra, karıncalardan hep korkmuş. Annesi ne kadar onlara zarar vermediği sürece bir şey yapmayacaklarını, söylese de bir türlü sözünü dinletememiş.

Aslan, o gün bugündür her zaman karıncalardan uzak durmuş. Ancak bir gün çalışkan bir karınca, aslanı çok sevdiği için ona kışlık yiyecek götürmek istemiş. Götürmüş götürmesine ama aslan karıncayı görür görmez muhafızlarından birini çağırmış ve karıncayı hemen dışarı arttırmış. Bunu gören bir kelebek, aslanın yanına girmiş ve ona neden karıncaya dışarı arttırdığını sormuş. Aslan da ilk başta söylemek istemese de kelebek ısrar edince anlatmaya başlamış. Kelebeğe her şeyi anlatmış. Bunun üzerine kelebek aslana, korkusunu yenmesi gerektiğini söylemiş. Daha sonra aslanın yanından ayrılmış.

Ertesi gün aslana bir hediye gelmiş. Aslan hemen hediyeyi açmış. Çünkü hediyeleri çok severmiş. Hediyeinin

içinden bir torba arpa ve buğday çıkmış ve bir de not. Aslan buna çok sevinmiş ve hemen notu okumuş. Notun üzerinde, “Siz beni sevmesiniz de ben sizi çok seviyorum kralım afiyetle yiyin.” yazıyormuş. Aslan bu hediyeyi yollayanın karınca olduğunu anlamış ve ondan özür dilemesi gerektiğini düşünmüş. Daha sonra muhafızlarıyla birlikte karıncanın evine gitmiş ve karıncadan çok özür dilemiş. Karınca aslanı çok sevdiği için hemen kabul etmiş.

Bundan sonra aslan, hiç bir şeyden korkmamış, mutlu ve korkusuz bir kral olarak yaşamını sürdürmüştü.

Şükran KURT

